

Franciškov prijatelj

4
2021

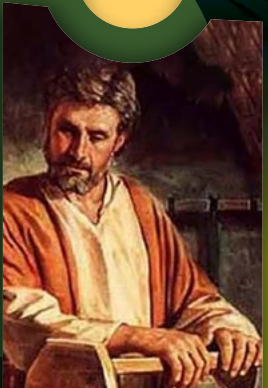
3

11

17

36

Pokorščina

Vsebina

UVODNIK	3	Dolina Glinščice	
Najpokornejši		MOZAIK	22
BOŽJA BESEDA	4	MOLITVENA NAVEZA	25
OB IZVIRU	5	Pokorščina kot darovajska ljubezen	
Do smrti, smrti na križu		DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA	28
OB SVETEM PISMU	6	MED UBOGIMI	29
O pokorščini le za gorčično zrno		Danes, kot nekoč	
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA	7	Iz KAPUCINSKEGA SVETA	31
Brez Božje bližine, je tudi pokorščina sama sebi namen		Iz FRANČIŠKOVIH REVIJ	34
TEMA: JOŽEF NAJPOKORNEJŠI	8	BRAT KAPUCIN	36
Jožef najpokornejši		br. Pavel Košir	
FO IN FRAMA	10	NOVI SVETNIKI	38
Noč ima svoj čar		Antonio Bello, OFS	
INTERVJU Z ZDENKO IN PETROM TRIEBER	11	NOVA KNJIGA	39
Zapustiti svet boljši, kot si ga prejel		Na tvojo besedo ...	
Iz FRANCJE	15	KNJIGA	40
Kriza družbe, kriza Cerkve		Rabi Rabuni	
ZNAMENJE ČASA	16	FILM	41
Hvala, ker ste zgled		Teden narazen	
POKLICAL SI ME	17	OBVESTILA	41
Kapucin bom		ALI VEŠ ...	42
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS	20	UJETO V OBJEKTIV	43

Frančiškov prijatelj • XXVII/4 (222) • 2021

Izhaja štirikrat na leto med šolskim letom • izdajajo bratje kapucini ter asiški romarji • urednik: br. Vlado Kolenko
pomočnica urednika: Fani Pečar • naslov uredništva: Frančiškov prijatelj, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana • elektronska pošta:
franciskov.prijatelj@rkc.si • revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki • grafična priprava: Salve, d.o.o., Ljubljana.

Najpokornejši

Vsaka kriza je vedno protislovna. Ena sila vleče na eno stran, druga pa ga potiska na drugo. To doživljamo vsak dan tudi mi. Poplava teorij zarot in za lase privlečenih stvari, ki begajo druge. Ob vsem tem se lahko vprašamo, kdo je tisti, ki nas vodi oz. komu se pustimo mi voditi? Pogosto pozabljamo, da je Bog tisti, ki vodi tudi te trenutke zgodovine. Kot je vodil izraelsko ljudstvo skozi vse preizkušnje, vodi danes tudi nas, ki ne zmoremo razumeti vsega, časih zelo malo. Vendar je potrebno zaupanje.

Poslušati Boga, vanj zaupati, mu biti pokorni. Pa ne iz strahu, ampak svobodno, z ljubeznijo. Saj bomo le tako lahko odkrili tisto, kar Bog razodeva za nas in kamor nas želi voditi.

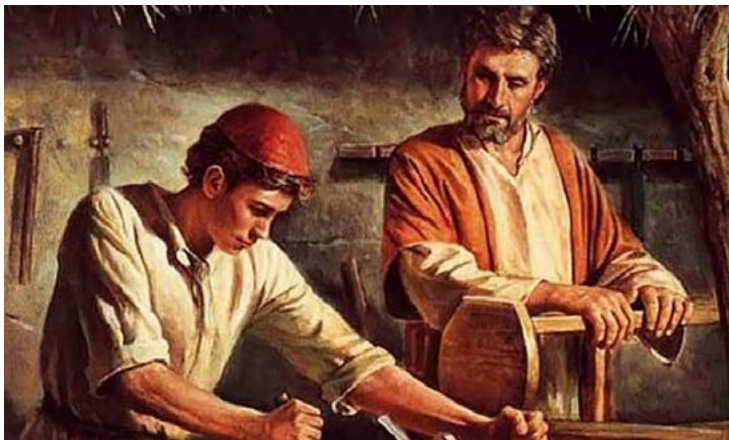
Sveti Frančišek je v tem veliki vzor.

»Gospod mi je izrecno razodel, da moram živeti evangelij v uboštvu in ponižnosti« (sv. Frančišek). To je bilo Frančišku jasno kakor beli dan. To je bilo osebno razodetje in do takrat se ni pojavil na tem nebu noben oblak. Za Frančiška ni moglo biti večjega zadovoljstva, kakor da sprejme Božjo voljo. Toda kje je bilo mogoče najti to voljo?

V glasu, ki ga je prejel v Porcijunkuli in ki mu je zapovedoval, naj živi kot romar in tujec, od dela svojih rok, brez papeških dokumentov, in da naj vsakodnevne skrbi izroči v Božje roke? Ali v glasu papeškega predstavnika, ki hoče dati bratstvu smernice, ki si prizadeva-jo za učinkovitost, produktivnost, za blagor Cerkve? Ali more biti med obema glasovoma protislovje? In če bi bilo, kdo se moti? Na

kateri strani je Božja volja? Mar ni Frančišek stalno ponavljal, da bratje so in hočejo biti »podrejeni in poslušni vsem«? Če trdijo, da so vsem podrejeni, morajo biti najbolj upravičeno podrejeni cerkvenim oblastem. Mar ni Frančišek stalno obljubljal »spoštovanja in poslušnosti« svetemu očetu? Cerkev govori v imenu Boga, je varuhinja Božje volje. Mar ni morda Kristus rekel: »Kdor vas posluša, mene posluša? (prim. I. Larranaga, Naš brat Frančišek, 223)

Pričakujemo Božje rojstvo. Jezus nam želi pokazati, kako nam je blizu in kako nas ima rad. Prihaja v naše življenje in v notranjost

srca. Napolnjuje ga z veseljem in mirom. Čisto drugače kot vse tisto, kar je zunanega in se blešči, dokler se ne pokvari.

Zato smo še toliko bolj veseli, da lahko svoje življenje in srce izročamo Jezusu. Naj nas tudi sv. Jožef, ki je bil najpokornejši, vodi k Jezusu.

Vsem vam, ki prebirate Frančiškovega prijatelja, želimo bratje kapucini Božjega blagoslova in moči. Naj vam Gospod razsvetljuje vaše srce, življenje in vse, za kar se trudite. Če se vam ob branju utrne kakšna misel, bomo veseli, če jo boste delili z nami. Vse dobro tudi v novem letu.

br. Vlado Kolenko

Čeprav je bil namreč v podobi Boga,
se ni ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom,
ampak je sam sebe izpraznil tako,
da je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem.

Po zunanosti je bil kakor človek
in je sam sebe ponižal tako,
da je postal pokoren vse do smrti,
in sicer smrti na križu.

Flp 2,6-8

Do smrti, smrti na križu

»Jezus Kristus, ki je prevzel podobo služabnika, je bil pokoren do smrti na križu. Ko nas je tako osvobodil suženjstva greha, nam je razodel, da je človekova svoboda pot pokorščine Očetovi volji, pokorščina pa pot postopnega doseganja resnične svobode. V pobožnem poslušanju utelešene Besede Cerkev, odprta delovanju Duha, s pokorščino vere odgovarja zamisli Očetove ljubezni, ki je v Sinu razodel samega sebe in nam dal spoznati skrivnost svoje volje. Zato je kristjan v hoji za Kristusom, ki je imel za hrano izpolnjevanje Očetove volje, poklican, da preko zaupne pokorščine, na kateri se gradi in uresničuje človekova polnost, vsak dan napreduje v svobodi Božjih otrok. Tako se v osvobajanju samega sebe in očiščevanju vpliva malikov odpira obzorjem Božjega življenja v sprejemanju zveličavne volje, ki ne ponižuje, ampak utemeljuje in razvija njegovo dostojanstvo. Sv. Frančišek nas je učil, da je življenje manjših bratov biti pokoren Jezusu Kristusu, ki je navzoč v evangeliju in v zakramentih. On se je popolnoma podaril Kristusu; nič od svojega ni zadržal zase in v

pokorščini je prepoznal popolnost življenja brez lastnine ter temelj občestva z Bogom, s Cerkvijo, z brati, z ljudmi in z vsemi živimi bitji.« (Konst. 158,1-4)

Dragi Frančiškovi, prijatelji in oboje. Z vami delim (za vas) redke vpogled v dragoceno besedilo naših kapucinskih konstitucij. To je neke sorte resen komentar k Vodilu življenja manjših bratov, ki nam ga je zapustil sv. Frančišek. Mi, ki nam je Frančišek ljub vzor in sopotnik v hoji za Kristusom, smo to težko breme pokorščine prejeli že prežvečeno in na pol prebavljeno, saj jo Frančišek prepoznava (kot vse ostalo) kot milostni Božji dar in vir svobode Božjih otrok. Frančišek takoj povezuje pokorščino in smrt. Kam torej paše Jožef v vsem tem?!

Da je res najpokornejši lahko prepoznavamo v zapisih Jezusovega trpljenja in smrti, ko Gospod, potem ko je spoznal, da je v pitju grenkega keliha trpljenja skrita Očetova volja, ni spregovoril več besede, ampak samo tiho izplačal, kar je manjkalo za odkup tvojega in mojega življenja. Kot Jožef, ki je tiho pogoltnil in storil kar je bil dolžan, nevredni služabnik, ko je vzel k sebi Marijo, ko je po Betlehemu begal od hiše do hiše, bežal v Egipt...

Kakor oče, tako Sin.

br. Luka Modic

O pokorščini le za gorčično zrno

Pokorščina – beseda, ki se ne uporablja več v vsakdanjem pogovoru. Raje uporabljamo ubogljivost, poslušnost. Beseda se zdi kot ostarenek nekega preteklega časa. Bolj ko ne ostaja rezervirana za posebne skupine ljudi, redove in seveda vojsko.

Zanimiv je izvor te besede, saj naj bi izhajala iz glagola karati, torej kregati nekoga za nekaj napačno storjenega. Od tu potem najprej pokoriti se, v smislu kesanja. Nekako se mi zdi smiselno, da sta ti dve dejanji povezani: kesanje in potem seveda tudi poslušnost, ubogljivost. Kakšen smisel bi imelo kesanje, če ni spreobrnjenja, torej pokorščine oziroma zavezanosti k dobremu.

Verjetno vam pride na misel poročilo iz Lukovega evangelija o „neubogljivosti“ dvanajstletnega Jezusa. Evangelist tam zaključi tako: »Nato se je vrnil z njima in prišel v Nazaret ter jima je bil pokoren. In njegova mati je vse, kar se je zgodilo, shranila v svojem srcu.« (Lk 2,51) Spomnimo se, da sta bila Jožef in Marija v skrbeh, kje je njun sin, saj nista še mogla razumeti vsega, kar je del Božjega načrta. Jasno je zapisano, da ga okregata: »Otrok, zakaj si nama tako storil? Tvoj oče in jaz sva te s tesnobo iskala.« (Lk 2,48) Po krajšem „najstniškem“ pregovarjanju se Jezus vrne z njima v Nazaret in jima je pokoren.

To bi bil en vidik besede ali bolje potek od enih dejanj do drugih. Od neubogljivosti do ubogljivosti.

V Flp 2,8 pa je ta zapis o Jezusu: »/.../ in je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti, in sicer smrti na križu,« kar je spet povezano z etimološko razlago besede. V starocerkvenoslovanskem jeziku je govora o ponižnosti. Lahko razumemo kot o popolni predanosti Božjemu načrtu odrešenja in ne v slabšalnem smislu

zasmeha in manjvrednosti, kar je, zanimivo, tudi del razlage izvora besede (lat. carināre).

Všeč pa mi je ta najdba v Svetem pismu: »Po veri je bil Abraham pokoren, ko je bil poklican, naj odide v kraj, ki naj bi ga dobil v delež. Odšel je, ne da bi vedel, kam gre.« (Heb 11,8) Pokorščina je tesno povezan z vero. Enega brez drugega pravzaprav ni. Ne morem biti pokorna, torej poslušna nečemu ali nekomu, če ne verujem (verjamem), da je tako prav. Ampak bi raje tukaj uporabila glagol verovati kot verjeti. Verjeti je lahko, ko imamo čvrste in otipljive dokaze. Verovati pa je takrat, ko se prepustimo nečemu večjemu od nas, ko ne vemo ravno, kam gremo. Biti pokoren, čeprav še ne vemo točno, kam nas to pelje. Preprosto zaupamo in se prepustimo.

Pa da se povrnem k vojski. V vojski je pomembno izpolnjevati ukaze, čeprav včasih vemo, da ni vse v skladu z našim vedenjem. Kajti mnogi so lahko odvisni od naše poslušnosti, ubogljivosti. Skupina je toliko močna, kolikor je močan njen člen.

Pavel tako zapiše o pokorščini: »Ali ne veste: če se izročite komu kot sužnji, da bi mu bili pokorni, ste pač sužnji tistega, ki se mu pokoravate; bodisi greha, ki pelje v smrt, bodisi pokorščine, ki pelje v pravičnost.« (Rim 6,16) Izbrati moramo strani, komu bomo pokorni, koga bomo poslušali. Pri Pavlu zveni to tako lahkotno. (Lahko si predstavljam še skomig z rameni.) Pa je tako preprosto?

Jezus pravi: »»Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej murvi: ›Izruij se s koreninami vred in se presadi v morje,‹ in bi vam bila pokorna.« (Lk 17,6)

No, vse kaže, da je tako.

Lea Bric

Brez Božje bližine, je tudi pokorščina sama sebi namen

Drža v kateri se jasno pokaže sposobnost za odnos z drugimi, beremo v knjigi Frančiškova pot, je drža pokorščine. Po Frančiškovo namreč zatre vsa lastna hotenja in Frančišek jo razume kot popolno odpoved vsakemu pose- dovanju. Poglavitno v tem razmišljanju izhaja iz Gospodovega govora v evangeliju: »Kdor se ne odpove vsemu, kar ima, ne more biti moj učenec.« In: »Kdor hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil.« Tisti človek zapusti vse, kar ima, ter izgubi svoje telo, kdor samega sebe v pokorščini popolnoma izroči v roke svojega predstojnika. In resnična pokorščina postane vse, karkoli stori ali reče takega, o čemer ve, da ni proti predstojnikovi volji, če je le dobro kar dela.

Tudi sveta Klara nam je lahko lep zgled pokorščine. Že res, da verjetno najprej pomislimo, da je v svoji pokorščini sv. Frančišku in predvsem Bogu živel, za današnje čase ekstremno pot odrekanja in postenja, a nas lahko preseneti naslednja pripoved iz njenega življenja: »Post in pokora, ki si ju je Klara nalagala, sta hudo prizadela njeno zdravje. Klara se je hrane vzdržala kar trikrat v tednu. Zaradi tega se sveti Frančišek in asiški škof odločita poseči vmes in ji v imenu pokorščine ukažeta, naj v tistih dneh zaužije vsaj 50 g kruha. In Klara uboga.« Prav zanimivo, pravi miselni preskok za

moje dojemanje pokorščine. A tako je, veliko- krat nam lahko pretiravanje zamegli širšo sliko. Ravno zato imamo skupnost, da nas ,pazi' in usmerja, ko zaidemo. In hvaležni smo lahko, da imamo takšno podporo tudi v naših bratstvih.

V razlagi 10. člena vodila lahko preberemo, da se po naših bratstvih malo govori o kre- p- stih, ki so za prvi in drugi red zaobljube zaradi njihove posvetitve Bogu. Nas, ki nismo po samostanih sicer ne vežejo zaobljube uboštva, čistosti in pokorščine v takšnem smislu vendar so tudi za nas to učinkovita sredstva, da se vzgajamo in rastemo v tem, kar je temelj Fran- čiškove duhovnosti; nenavezanost na stvari, odpoved lastni volji in zemeljskim stvar- em, ki lahko vodijo v odvisnost, obvladovanje samega sebe in svojih čutov. Tako je pokorščina tudi za nas, brate in sestre OFS. A čemu? Najprej Bogu. Pokorščina Njemu priznava, da nam On tudi dopusti kakšno bolečo preizkušnjo, da bi utrdili našo vero v prihodnje življenje, ki nas čaka. Osebno srečanje s Kristusom bi morali imeti vedno v mislih in nam naj bi pomagalo živeti kot dobri bratje in sestre OFS in bi bili pokorni ne samo v bratstvu temveč tudi na civilnem področju.

Občutek pokorščine pa se je in se še naprej močno izgublja, ker se je v porušenju vrednot izgubil njen cilj in tudi izvor. A Bog še vedno hoče, da smo v okolju, v katerem živimo, »luč« in »sol«. V okolju kjer delamo bodimo mi prvi, ki bomo spolnjevali navodila odgo- v- ornih brez godrnjanja, brez kritiziranja, brez hujskanja drugih, še manj z uporom. A naša naloga je tudi, da si pokorščino osmislimo. Da ugotovimo, kako in zakaj nas približa Bogu. Kot namreč noben ekstrem ni dober, kot na primer ugovarjanje in nasprotovanje za vsako ceno, tako tudi slepo sledenje brez razmišljanja ne pomeni doprinosu boljši družbi ali naše bližine Gospodu.

Mojca Špende

Jožef najpokornejši

Najboljše pri pokorščini je, da ti Bog, ko nekaj zahteva od tebe, da tudi moč, da zahtevano izpolniš.

Z letošnjim praznikom Brezmadežne (8. december) se je končalo leto sv. Jožefa, ki ga je pred enim letom razglasil papež Frančišek z apostolskim pismom *Patris corde* (Z očetovskim srcem). Tako še zadnjič pogledjmo enega od vzklikov iz litanij, posvečenih njemu (vzkliki so namreč bili rdeča nit posameznih številok) – Jožef najpokornejši (*Ioseph oboedientissime*).

V Slovarju slovenskega knjižnega jezika je pokorščina definirana kot priznavanje oblasti oz. gospodstva in podrejanje le-tej. Kot taka je pogosto tretirana negativno – kot podrejenost, slepo uboganje brez lastne volje. Kot njeno nasprotje pa je postavljena svobodna volja, na katero smo v sodobnem svetu izredno občutljivi, zato ne preseneča, da se ob sprehajanju po svetovnem spletu pogosto zdi, da gre v primeru pokorščine za preživelo vrednoto.

Po drugi strani pa zgledi redovnic in redovnikov, ki pokorščino pri redovnih zaobljubah prostovoljno obljubijo, pričajo, da je pokorščina lahko še kako aktualna in privlačna. In vsebuje tudi drugi vidik, ki ga v Svetem pismu (posebej v Novi zavezi) izraža

beseda poslušnost, s katero je opisana pokorščina. Po eni strani namreč lahko pomeni ubogljivost (zgornji pomen), hkrati pa lahko pomeni tudi zaupanje in govori o odnosu do tistega, ki smo mu pokorni. Oba pomena sta lahko uporabljena v različnih primerih; ko gre tako za pokorščino ljudem (ali določenemu človeku), pa tudi, ko govorimo o pokorščini zakonom, instituciji (npr. državi, kjer gre zopet za pokorščino ljudem), Bogu, morda lahko naravi ali še kakšni stvari.

Jožefov primer

V litanijah je tudi sveti Jožef imenovan najpokornejši. Da ne gre samo za prazno besedo, se lahko prepričamo, ko spremljamo njegovo zgodbo skozi vse njegovo življenje. Potem, ko mu je v sanjah spregovorila Gospodova beseda, je vstal in vzel svojo ženo Marijo k sebi. Prav tako je po navodilih prejetih v sanjah vstal in z Marijo in Jezusom odpotoval v Egipt. Po dvojnih ponovnih sanjah v Egiptu je vzel otroka in njegovo Mater in se vrnil v Nazaret. Usmerjen je bil v poslušanje Božje besede, ne v razglabljanje o svojih utvarah in strahovih. Temu, kar je dojel, je ostajal zvest. Brez obotavljanja se je uklonil Božjim ukazom. V njegovi drži se tako lahko prepozna Jezusova zvestoba Božji volji, ki se kaže na primer v izročitvi v Getsemaniju: Ne moja, temveč Tvoja volja naj se zgodi.”

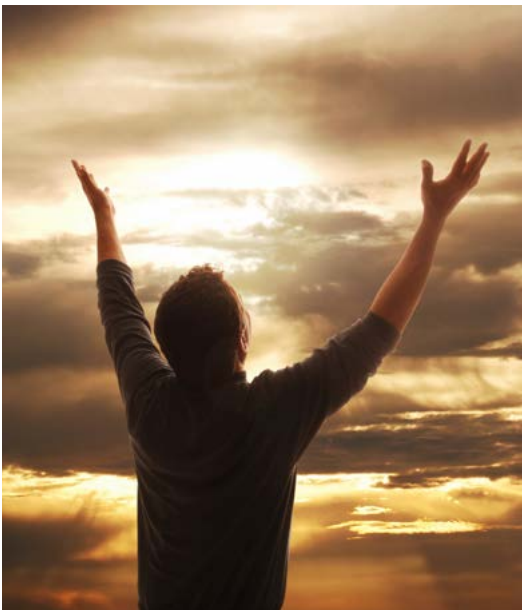
In če je Marijina poslušnost jasna in na prvi pogled junaška, ker sledi Božjim navodilom brez ozira na standarde, ki jih zahteva teda-

nja družba, je Jožefova pokorščina takšna »iz ozadja«, skromna, molčeča, ustrezna temu, kakršen je bil sam Jožef. Bog lahko uporabi tako prvo kot tudi drugo, da uresniči svoje načrte, ki so tako pogosto v nasprotju s tem, kar bi pričakovali.

Naša pokorščina

In kako je z našo pokorščino? Je aktualna tudi za tiste, ki niso v samostanih? Moramo koga poslušati? Za kristjane oz. bolje za katoličane velja (ne glede na to, ali smo redovniki/ce, duhovniki ali laiki), da se od nas zahteva pokorščina papežu, škofom, ko gre za verske in moralne zahteve. Kajti to, v koga verujem in kako vero živim bistveno vpliva na moje življenje. Papeža in škofove pa ne ubogamo nujno zato, ker bi bili bolj pametni ali boljši

od nas, ampak ker verujemo, da so »orodje«, po katerem nam govori Bog in razodeva svojo voljo. Slednja se nam na oglašča samo preko vesti, ampak tudi preko ljudi, ki jim je zaupana vodstvena služba znotraj Cerkve. Seveda ne gre za to, da bi si papež (ali škofje)

lahko izmišljal karkoli bi se mu zazdelo. V tem primeru mu seveda ne bomo sledili in ga ubogali. Saj tudi v katoliškem izročilu velja, da je človek dolžan ravnati po svoji vesti. Vendar vsak zrel in razumen človek ve, da ni edini pameten na svetu in da se lahko kdaj tudi moti (pa tudi njegova vest je lahko oblikovana narobe). Zato je pametno upoštevati mnenje strokovnjakov, kar papež in škofje na področju morale in vere gotovo so.

Se pa skozi pokorščino papežu in škofom kaže osnovna pokorščina Bogu, ki ima veliko sadov, če se je držimo. S pomočjo prisluškovanja Božji volji, njenega prepoznavanja in sledenja njej postajamo Božji prijatelji. Pri tem molitev (sploh Oče naš, v kateri prosimo za uresničitve Božje volje) seveda ni odveč.

Učenje pokorščine

Kot vsake druge stvari, se je tudi pokorščine mogoče naučiti, oz. se je je treba učiti, saj je del procesa. Pot se začne po eni strani z zavedanjem lastne nepopolnosti in grešnosti. Po drugi strani pa nas lahko razveseli dejstvo, da nikoli nismo zavrženi in sami, da je Bog na naši strani in s tako močnim zaveznikom je strah, da nam ne bi uspelo, nesmiseln. Brez bojazni lahko tako zaupamo, da nas Bog ne bo pustil na cedilu in da so njegove poti dosti boljše od tega, kar bi si sami želeli.

Naj bo podarjeno novo leto priložnost tudi za rast v pokorščini.

Fani Pečar

Noč ima svoj čar

V noči vidimo stvari drugače, slišimo zvoke drugače, spoznavamo sebe drugače, čutimo Boga drugače. Sploh pa zaznavamo drugače, če se odpravimo ven iz tople sobe in udobja takega ali drugačnega ekrana, v hlad jesenskega večera, med stvarstvo mogočne planote, na strmo in naporno pot.

Pred kakšnim mesecem se je med framaši rodila ideja, da gremo ponoči na Nanos: občudovat stvarstvo, se srečat med seboj in z Bogom. Povabili smo vse mlade in kar lepo število se nas je v poznem petkovem večeru zbralo ob vznožju Nanosa. Dopusili smo, da so nas prevzeli čari noči, ko smo v dobrih dveh urah hoje – vsak v svojem tempu, ampak še vedno skupaj – prišli do Vojkove kočice na Nanosu.

Na poti so se med nami spleтали iskreni pogovori, pri koči nas je družila skupna miza dobrot in topel čaj ter Bog, ki nam je v molitvah večernic prav trdno obljubil: »Gospod bo varoval tvoje življenje.« (Ps 121,7) Okrepčani s telesno hrano in Božjo bližino smo se začeli

spuščati proti dolini v zavedanju, da je tema kdaj potrebna, da lahko vidimo tisto pravo luč.

Ko danes gledam na to morda malo noro in neumno idejo, se mi v srcu rojeva samo hvaležnost: za izkušnjo noči, za srečanje z mladimi, ki FRAME sploh ne poznajo, za pogovore na poti in predvsem za priložnost, da smo kot FRAMA stopili en korak naprej iz svojih običajnih meja.

Neža Tomažič

Božič je zgrajen na čudovitem nasprotju:
Rojstvo brezdomca se praznuje v vsakem domu.

(G. K. Chesterton)

Naj letošnji božič napolni naše domove in skupnosti z zavestjo, da nam Bog želi biti blizu.

Naj nam vlje poguma in moči, da bo novo leto tudi zaradi nas prežarjeno z njegovo lučjo.

Neža in Fani (predsednici NS FO in FRAMA in NS OFS)

Zapustiti svet boljši, kot si ga prejel

Eni imamo srečo, da smo Zdenko in Petra poznali še preden sta postala Zdenka/Peter. In če smo bili navdušeni nad njima, ko sta bila še vsak zase, smo toliko bolj zdaj, ko sta skupaj. In njune češnje, ki pridejo vsako leto, so samo češnja na vrhu torte teh prijetnih izkušenj. Nekaj tega sta delila tudi z bralci Frančiškovega prijatelja.

Kako bi se s tremi besedami opisala sama in kako drug drugega?

Peter: Sebe bi opisal kot realista, vztrajnega in ljubitelja narave. Zdenka je optimistka, družabna in rada načrtuje.

Zdenka: Tudi jaz bi rekla, da sem optimistka, po duši pa romantik in avanturist. Petra bi opisala kot predanega, vztrajnega in srčnega.

Kako bi opisala vajino družino?

Imava 2 hčerki stari 3 in pol ter leto in pol. Smo v pričakovanju tretjega otroka. Smo glasna in živahna družina. Vedno se nam kaj dogaja, v stanovanju ni nikoli tiho, razen ponoči, ko spimo. Imamo srečo, da živimo v stanovanju v hiši, ki je obdana z naravo, kjer smo zelo radi. Kar nekaj časa preživimo tudi v našem nasadu češenj. Radi imamo obiske sorodnikov in prijateljev in radi gremo tudi mi na obiske k njim. Zelo radi potujemo, tudi v oddaljene dežele. Ob večerih prebiramo knjige, se igramo družabne igre, z veseljem tudi kaj spečemo ali skuhamo, predvsem starejša hčerka zelo rada pomaga pri tem.

Kako sta si predstavljala kot mlajša svojo prihodnost? Ali sovпада sedanost s temi sanjami?

Peter: Sebe sem si vedno predstavljal z družino, torej poročen in s kopico otrok. Živimo v hiši

s svojim vrtom in morda psom. Sedanost dokaj sovпада s željami iz preteklosti, le da hiše še nimamo, želja po psu pa je izginila.

Zdenka: Tudi moje želje so bile podobne. Ker sem sama edinka, sem si vedno želela večjo družino, vsaj 4 otroke. Prav tako sem si želela živeti v hiši in imeti psa. Razlika je ta, da pri meni želja po psu še ni izginila in verjamem, da tudi to pride enkrat na vrsto. Zelo pomembni so mi odnosi z razširjeno družino in prijatelji, saj se mi zdi, da te tudi ti oblikujejo in gradijo tvojo osebnost. So kot začimba k osnovnim sestavinam. Pomembno mi je tudi, da v življenju delam nekaj kar me veseli, osrečuje, da pridem po delu zadovoljna nazaj k svoji družini.

Kakšno je bilo vajino otroštvo in mladost? Kje sta se spoznala?

Peter: Prihajam iz družine s tremi fanti, jaz sem najstarejši. Vedno smo bili zelo aktivni in cele dneve najraje zunaj, v šoli pa po liniji najmanjšega napora. Vsi trije smo bili skavti, ministranti in animatorji, jaz sem vedno rad tudi pel v zboru, tako v šolskem kot v otroškem in mladinskem v župniji. Z Zdenko sva se spoznala pri skavtih. Jaz sem bil tam že od volčičev naprej, Zdenka pa se nam je pridružila kot popotnica.

Zdenka: Pri meni je bilo otroštvo malo drugačno kot pri Petru, saj sem edinka, starša sta šla

tudi zelo hitro narazen. Kljub temu sta se zame zelo trudila, z obema sem imela praktično vsakodnevne stike, za kar sem jima tudi zelo hvaležna. Od doma sem tako pogrešala ta zgled družinskega življenja, sem pa imela srečo, da sem ga dobila v razširjeni družini po očetovi strani. Ker sem bila edinka, sem večkrat pogrešala družbo, tako da sem rada sodelovala pri raznih obšolskih dejavnostih. Pri šestih letih sem začela obiskovati predšolski verouk in skupino Frančiškovih otrok, kar me je na začetku oblikovalo na poti vere. Prelomno leto je bilo birmansko leto, kjer bi rekla, da sem dejansko prišla do osebne vere, k čemur je zelo pripomogel tudi takraten katehet. Bila sem tudi birmanska animatorka in animatorka Frančiškovih otrok ter kasneje članica Frame in narodnega sveta za Frančiškovega otroke in mladino. V srednji šoli sem se pridružila skavtom, kjer sva se s Petrom tudi spoznala. Je pa potem trajalo kar nekaj let, da so dejansko preskočile iskrice.

Kaj pa počneta sedaj?

Peter: Sedaj sva oba zaposlena, jaz delam na pošti, ob tem pa imamo še nasad češenj, s katerim imam veliko veselja in dela. Upam, da se bom lahko nekoč zaposlil samo iz kmetijske dejavnosti. Seveda pa si želim čim več časa preživeti s svojo družino, zato jih, ko se le da, vzamem s seboj na parcelo, kjer mi pomagajo in smo lahko tako več skupaj.

Na hitro

NAJLJUBŠA KNJIGA: Peter - Robinson Crusoe;
Zdenka – Bog v metroju in Mali princ

NAJLJUBŠI ŠPORT IN KLUB ZA KATEREGA NAVIJAM: Peter – nogomet in seveda NK Maribor; Zdenka – se pridružujem NK Mariboru, za šport pa bi rekla plavanje

NAJLJUBŠI SVETNIK: Peter – sv. Peter; Zdenka – sv. Frančišek

NAČIN PREŽIVLJANJA PROSTEGA ČASA: Peter – sadjarstvo; Zdenka – sprehod v naravi

NAJVEČJA ŽELJA: Peter – da bi otroci ohranili in živeli vero; Zdenka – da bi videla otroke svojih otrok

Zdenka: Sama sem zaposlena v enem od telekomunikacijskih podjetij. Po izobrazbi sem sicer mednarodnica, ponovno si želim delati prav v svoji stroki, vem pa, da bi trenutno to delo težko usklajevala z družino, saj bi pomenilo ali selitev v prestolnico ali vsakodnevne vožnje, kar si trenutno težko predstavljam. Kot je že Peter povedal imamo tudi svoj nasad češenj, kjer od pomladi do jeseni preživimo kar veliko časa. Trudiva se, da sva aktivna tudi na drugih področjih, Peter je član župnijskega zbora Karizma in ključar, obiskujeva tudi zakonsko skupino in verouk za odrasle.

Frančiškovi otroci na eni in skavti na drugi strani – vsaj dva elementa sta skupna: vera in narava. Koliko se vama še zdaj zdita pomembna? In koliko sta navzoča v življenju vajinih otrok?

Peter: Da, res sta skupni točki vera in narava. Vera se mi zdi najpomembnejša in želim si, da bodo tudi najini otroci živeli vero, pa ne samo kot tradicionalno in folklorno, ampak živo osebno vero. Do tega bodo sicer morali priti sami, lahko pa jim pokaževa najino izkušnjo in vzor. Vsako nedeljo smo pri sv. maši in sodelujemo v župniji, pri različnih skupinah. Doma molimo zvečer pred

spanjem in pred jedjo. Narava pa je del nas, mislim da jo imamo vsi zelo radi in komaj čakamo, ko po nekaj dneh slabega vremena le pride dan, ko lahko končno gremo v naravo.

Zdenka: Tudi jaz se strinjam s Petrom, da je vera najpomembnejša, zato skušava biti tudi tukaj zgled otrokom od preprostih vsakodnevnih verskih obredov pa do pogovora in branja knjig na to tematiko. Pomembno se nama zdi, da otroci ponotranjijo določene stvari, hkrati pa se vedno sprašujejo in iščejo osebne odgovore in izkušnje. Narava je tukaj super element, saj na poseben način približa Boga. V naravi se najbolj zaveš, da je bilo vse ustvarjeno, da ti je bilo vse podarjeno. Hkrati skozi preproste stvari, kot so sončni vzhod in zahod in zvezde na nebu spoznaš življenjski krogotok in odkrivaš lepote Stvarstva. To skušava približati tudi najinima hčerkama.

Kaj vama je pomembno drugi pri drugem?

Peter: Pri Zdenki mi je zelo pomembno, da takoj pokaže ali pove, ko ji ni kaj prav, saj tako sproti rešujeva spore. Je zelo delavna, ni ji težko poprijeti za vsako delo in je večna optimistka, ki še mene kdaj naleze optimizma. Je zelo dobra mama.

Zdenka: Pri Petru mi je pomembno to, da je močen na tistih področjih, kjer sem jaz šibka. Je zelo iskren človek, predan je svoji družini in pokli-

cu, pravzaprav vsaki stvari, ki se je loti. Všeč mi je tudi to, da me zna večkrat postaviti na realna tla in časovno umestiti moje številne načrte. Zelo mi je všeč tudi to, da živi svojo vero in da je skrben mož in oče.

Kako se vidita čez 30 let?

Peter: Čez 30 let bova imela še kakšnega otroka več, upamo da kakšnega vnuka in več življenjskih izkušenj.

Zdenka: Se pridružujem Petrovim željam oz. obetom za prihodnost. Mogoče bi dodala še to, da si želim, da bi tudi takrat še znala tako uživati drug z drugim, si vzeti čas drug za drugega in da bi imela res trden zakon. Da bi ostala povezana s širšo družino in prijatelji, dejavna člana župnije in da bi delala to, kar naju veseli.

Če bi lahko svetovala sebi pred 10 leti, kaj bi si rekla?

Peter: Pred 10 leti bi si svetoval, da ko zagledam Zdenko, ne čakam, ampak jo takoj začnem osvajati.

Zdenka: Hahaha, kako lepo. Jaz bi si rekla, ti obračaj, Bog obrne. Sama rada načrtujem in vem, da ko si nekaj vbijem v glavo, znam biti razočarana oz. jezna, če ne gre vse po načrtih. Svetovala bi si, da naj bom bolj sproščena, naj se prepustim Božji volji in vodstvu, saj bo že našel pravo pot.

Kakšen nasvet bi dala mlajšim parom, ki še iščejo svojo pot?

Prepustite se Božji volji. Molite za to, da bi odkrili pravo pot ter za bodočega moža ali ženo. Spoštujte sami sebe, da vas bodo tudi drugi spoštovali. Pa seveda imejte odprte oči za lepote Sveta in poskušajte zapustiti svet lepši, kot ste ga prejeli.

S čim se lahko drug drugega še vedno presenetita?

Predvsem s kakšnimi preprostimi dejanji ali besedami, ki polejšajo dan. Od kakšne pohvale, kako je nekaj dobro opravljeno, kako si dobro reagiral v odnosu do otrok pa do samoiniciative pri vsakodnevnih opravilih. Tudi s kakšnim dobrim razmišljanjem ali pogovorom oz. idejo za zmenek. Pa seveda s kakšno rožo ali s čim sladkim.

Kakšen je adventni čas v vajini družini?

Na mizi imamo adventni venček, ki je za nas osrednji simbol adventnega časa. Kadar jemo skupaj, prižgemo svečke na venčku in zmolimo pred jedjo. Pogovarjamo se o tem, zakaj se vsako nedeljo prižge nova svečka in kaj sveče simbolizirajo. Beremo adventne zgodbe in se pogovarjamo, kaj sploh je advent, kaj praznujemo na božič, kdo se rodi, zakaj je Jezus Luč? Udeležujemo se tudi dogajanja v župniji, radi pečemo božične piškote in poslušamo ter prepevamo božične pesmi. Punci komaj čakata, da bomo postavili jaslice in smrekico. Imamo tudi adventni koledar, kjer skozi naloge odštevamo do božiča.

In želje v novem letu?

V novem letu si želiva, da bi bilo leto rodovitno, da bi bili zdravi in da bi negovali naše odnose.

Pogovarjala se je Fani Pečar

Kriza družbe, kriza Cerkve

Panta rhei, »Vse teče v svojem določenem ritmu,« je zaključil Heraklit, v odnosu do Parmenida, ki je učil nespremenljivost biti. Vse se spreminja, vedno, toda v nekatereh trenutkih bolj močno in očitno. Covid, družbene napetosti, ekološka kriza, cene energentov, individualizem. Vsakdo vidi svet nekoliko drugače, v celoti samo Bog..., če verjamemo vanj. V Franciji menda manj kot polovica vprašanih. Prvič v zgodovini človeštva v tolikšnem obsegu ni vere v Boga, v nikakršni obliki. Kaj bomo storili verni kristjani?

Mnogi prepoznavajo klic Zemlje, ki nas vabi, da se zazremo vanjo. Ta nas uči ponižnosti, skromnosti, zadovoljstva z osnovnim. Morda smo zleteli preveč visoko in je kot Ikarju toplota sonca načela čvrstost kril in

že padamo. Kje je dno? Mi, ki verujemo, bodimo glas upanja, ki nam pravi, da nam ni treba pasti prav do dna, da bi spoznali svoj izvor. Ta je v Zemlji. Od tam prihajamo, tam smo bili zgneteni v meso in kri in od tu naprej nam je Bog Oče vdihnil Duha življenja. Motrimo Mater Zemljo in njene hčere, Ustvarjenine. Vsaka od njih nam govori o Očetu, ki jo je ustvaril. Ne bojmo se prostega pada. Milost nas drži v varnem naročju Nje-

ga, ki so mu pokorni angeli. Na rokah te bodo nosili. Ne bomo se vrgli čez rob Templja, ne bomo izzivali Božje previdnosti. Izhajamo iz potrebe in ne iz brezglavega nabiranja izkušenj. Bog ne prezira potreb malih, kot žena v Jezusovi priliki, ki je izgubila en sam kovanec in je naredila vse, da ga je našla. Še tisto, česar sam nočem videti, češ da je nepomembno, je za Boga dragoceno in mi bo razodeto ob pravem času.

Ustavimo se, usedimo se, preglejmo svoje srce. Kam nas kliče? Po čem hrepeni? Vse to nam je potrebno, da bomo razumeli Božjo voljo za nas. Sveti Frančišek je v cerkvi svetega Damjana opazil načeto zidovje in ga začel popravljati. Kaj je načeto zidovje v mojem življenju? V življenju Cerkve, ki jo

živim? Ali lahko kaj storim, da ga utrdim? Slavimo te male potrebe našega vsakdana! Bodimo hvaležni Bogu, da jih lahko vidimo in v Njegovi ljubezni ovrednotimo. Slavimo vsako ustvarjeno bitje, ki nas spominja na Božjo skrb za nas. Golobčka na strehi. In lasje. Vsaj en las, ki ga morda še najdemo na svoji glavi. O, Bog nas ljubi! Preveč smo letali po zraku in pozabili na to, da nas bo Bog ljubil tudi v blatu. Morda prav najbolj v blatu. Hvala blatu! Zdaj pa na noge in veselo na delo. Sam tako razumem klic k sinodalnosti Cerkve.

Sinoda o sinodalnosti Cerkve, ki se je začela »nima za cilj ustvarjati novih dokumentov, ampak spodbuditi ljudi, da bi sanjali Cerkev, v katero smo poklicani, prebujati upanje, spodbujati zaupanje ljudi, obvezovati rane, tkati nove, bolj globoke vezi, se učiti drug od drugega, graditi mostove, svetliti duhove, ogrevati srca in krepiti moč naših rok za skupno poslanstvo.« (DP 32)

Z novo gorečnostjo dodajajmo blatu vezivo slame, našo vero, in zidajmo Cerkev, v poznavanju samega sebe in v zaupanju v Edinega Gospoda, Jezusa Kristusa.

br. Mitja Marija Ponikvar

Hvala, ker ste zgled

Razmislek o pokorščini v času, ko smo priča razmahu nepokorščine, še več, ko slednja velja za edino pravo držo, ki jo lahko zavijemo v privlačno »embalažo«, je zahteven izziv. Pa naj bo. Sama jo doživljam kot držo, za katero se nekateri zavestno odločijo, druge z njo sooči življenje. Kaže se v različnih odtenkih – lahko o njej več čas govorimo, se z njo celo kitimo, lahko se ji upiramo, a na koncu vendarle življenje čisto vsakega naredi vsaj kanček pokornega.

Pokorščina je po SSKJ priznavanje oblasti, gospostva koga. Kristjani vemo, komu priznavamo oblast, kdo je naš Gospod. Zakaj potem v tem času doživljamo toliko upora, nepokorščine, ki prerašča v nasilje? Mogoče najdemo odgovor v polpretekli zgodovini. V času komunizma smo bili ljudje razdeljeni na dva pola, verni in neverni, vsak je imel svojega boga in Boga, ki se ga je malce ali pa zelo bal, saj je tudi naš Bog takrat še bolj kaznoval kot ljubil. Potem nas je zajela svoboda v vsem svojem sijaju in mi zanjo, žal, nismo bili zreli – to kaže današnji čas. Dovolili smo, da so se razpasli individualizem, materiali-

zem, snobizem ... Sedaj smo presegli tudi te delitve, mogoče je najbolj aktualna cepljeni, necepljeni ... Kako to, da nam je vse ušlo z vajeti? Kje se bo ustavil ta vlak, ki drvi v neznanost? Ne vem in me v resnici skrbi, po drugi strani pa je le ponavljanje zgodovine. Zakaj se iz nje nismo ničesar naučili?

Veliko nemira je posejanega v ta čas, preveč. A kljub kljubovanju množic sama najdem zgled pokorščine v mnogih redovnicah, redovnikih in duhovnikih. Z nekaterimi sem se ob premestitvah spraševala, zakaj vendarle, hkrati pa občudovala njihovo pokorščino redovnim predstojnikom oziroma nadškofom. Res, to me je vedno znova prevzelo in hvaležna sem za te močne zglede. Ob smrti dragega župnika in tudi prijatelja Matjaža sem o tem veliko razmišljala, na misel so mi prišle besede: »In je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti, in sicer smrti na križu.« (Flp 2,8) Sam pa mi je v nekem težkem trenutku napisal: »Tolaži me misel, da Bog ve več. Naj njegova očetovska skrb bedi nad nami.« In res, bil je ponižen do svoje prezgodnje smrti, a prav zato tako velik.

Upam, da bomo tudi mi našli izvir moči v veri, da bomo presegli delitve, ki jih je zadnja »korona kriza« vnesla tudi med nas, katoličane. Tako močno in mogočno vero imamo, močno zaradi dobrih duhovnikov, redovnic, redovnikov, ki jo pričujejo, živijo in učijo. Veste, ko sem danes sedela na klopi pred razredom z nekim dečkom, ki je bil od pouka poslan zato, ker ni sodeloval in je motil ostale, sem se še bolj zavedala, kako hvaležna sem, da lahko svoja otroka vzgajam v veri in kakšna moč in opora ste duhovniki, redovniki, kateheti. Ko je bila Manca kdaj v stiski, mi je povedala, kako je prosila Jezusa, da bi ji pomagal, tako kot jih je učil župnik Matjaž. Deček, s katerim

sem sedela danes, pa je pokal od besa in jeze, vse rešitve je videl v nasilju in mi nekje vmes povedal, da ne sme jesti svinjskega mesa. Ne, ne rišem črno bele slike in ne mislim slabo o drugih verah, pišem to, kar doživljam na šolskih hodnikih.

Hvala vsem, vam, dragi redovnice, redovniki in duhovniki, ki se v teh časih, ko pokorščina ni v trendu, odločate hoditi za Njim, ki je Pot, Resnica in Življenje – v družinah puščate neizbrisen pečat večnosti. Oprostite, če se vam premalokrat zahvalimo, če se vaše veličine in (po)moči zavedamo šele potem, ko je prepozno.

Naj vas Bog blagoslavlja, ljudje pa naj v vas spoznavamo Učitelje, ki vedo, čigavi Učenci so. Pomagajte nam, da bomo zmogli v tem času srca očistiti sovraštva in vsega, kar nas zastruplja, da se bo lahko rodila Luč – Jezus.

Mateja Feltrin Novljan

Kapucin bom

Domačija Kolenkovih se nahaja v Novi vasi pri Ptujju. V času mojega otroštva je del župnije postal kapucinska župnija in ta del sedaj spet upravljajo bratje minoriti. In prav bratje kapucini so tisti, ki sem jih kot otrok spoznal. Zato tudi odločitev zanje ni bila težka.

Doma sem iz verne družine, ki se je preživljala s kmetijstvom. Oba starša sta delala na kmetiji, mama je vsak dan v mesto vozila mleko s kolesom, tudi bratom kapucinom. Zato so lahko bile govorilne ure kadarkoli. Pred nekaj časa smo naračunali, da je s kolesom v tem »poslu« naredila preko 100.000 km (večkrat okrog sveta). Avta nismo imeli. Za nujne prevoze je poskrbela teta, ki ni poročena, in je v času mojega otroštva bila šofer, še bolj pa naša vzgojiteljica.

Nedelja in prazniki so bili nekaj najlepšega. Ne spomnim se trenutka, da v nedeljo kdo iz družine ne bi šel k sveti maši. To je bilo kot

dihanje. Vsak po svojem urniku se je peljal s kolesom. Sicer je na ta dan bila zvečer molitev rožnega venca, ki je nismo molili tako navdušeno, kot smo preživljali čas po maši (šah z očetom, film, popoldne pa druženje s sorodniki). Morda zato, ker me je neko nedeljo, ko sem bil v 2. razredu bratranec 5 minut pred mašo prišel v klop iskat, da sem postal ministrant. Kot strašilo, čisto pri miru sem stal pred oltarjem. Začela se je obveznost ministriranja tudi med tednom in ob nedeljah. Takrat je bilo še veliko ministrantov in se je služba morala razdeliti. Tako smo pred in po verouku in pred in po maši veliko bili v samostanu, še posebej pri ping ponku in v naši »sobici«. To je bila mladinska soba, katere ključ sem celo dobil. In na to sem bil zelo ponosen, da so mi bratje toliko zaupali. Tam je bil tudi pianino, na katerega sem vadal, ko sem enkrat na teden, od 4. razreda naprej, hodil na orglarsko šolo v Maribor. Takrat iti sam na avtobus, je bilo nekaj čisto normalnega. Kot nas je šla skupina treh ministrantov v 6. razredu sama na vlak in v Štepanjo vas.

Duhovnih vaj za ministrante v Ljubljani v Štepanji vasi sem se udeleževal dvakrat ali trikrat na leto, če je le bilo toliko terminov. Tam sem srečeval brate kapucine, ki so me s svojo preprostostjo, veseljem in navdušeno-stjo vedno očarali.

V 7. razredu mi je katehet, br. Klemen, postavil vprašanje: »Kaj pa če tudi tebe Bog kliče?« Nič nisem odgovoril, saj sem si življenje predstavljal po svoje. Vsakih nekaj tednov mi je bila vseč kakšna druga sošolka ali obiskovalka šmarnic. Najstniško dogajanje pač in puberteta.

Čez nekaj mesecev smo bolj zavzeti ministranti bili povabljeni v Karlobag na počitnice, skupaj z brati kapucini. Najprej sem mami rekel, da ne bom šel. Vseeno pa me je vlekle

v družbo ponovincev in še nikoli nisem bil na morju. Odločno pa sem si rekel, da na kakšna vprašanja o Božjem klicu ne bom nikomur odgovarjal. Šele potem, ko mi nihče ni postavil tega vprašanja, sem začel razmišljati. Zakaj si delam sam neke predstave, kaj me bo kdo vprašal in kako bo, če pa me ima Bog neizmerno rad in on ve, kakšna naj bo moja pot.

Kmalu po tem je sledilo povabilo na Triglav. Čudovito doživetje, čeprav prej nisem bil nikjer v hribih in je že krtina pri nas skoraj hrib. Brez kondicije, a družba je bila prava. In na poti domov mi je eden od ponovincev rekel: »Prihodnje leto te pričakujemo v Štepanji vasi«. Potihem sem si govoril: »Zakaj bi mene nekdo pričakoval? O meni bom odločal jaz sam ... Menda ja mora vsak odločati o sebi in ne drugi?«

In nekaj mesecev za tem se je začelo leto duhovnih poklicev. Plakat sem si nalepil nad posteljo, kjer so na njem bile odprte roke. In ker smo pospešeno, z veseljem spoznavali sv. Frančiška, se je v meni vedno bolj porajal stavek: »Gospod, kaj hočeš, da storim«. Ob

vsakodnevnem pogledu na odprte roke na plakatu sem začutil, da me Gospod kliče.

En dan pred informativnim dnevom za sredno šolo sem povedal, da grem v Ljubljano. Mama niti ni vedela, da je informativni dan. Sam z vlakom. Mislila je, da so spet duhovne vaje. Tam me je v šolo spremljal br. Stane, star 29 let, ki je bil kasneje v malem semenišču moj vzgojitelj. Mogoče so mislili, da je moj brat.

Predvidevam, da je za mojo odločitev mama izvedela na govorilnih urah, ko je bratom kapucinom pripeljala mleko. Nič ni rekla. Ko pa sem avgusta odhajal na duhovne vaje za ministrante, pa sem ji rekel, da bom kar ostal tam in tam hodil v šolo. Njen odgovor: »A kar tam boš? No, potem pa ti želim, da bodi srečen«, me je kar potolažil. Oče pa mi je ob odhodu podaril deko: »Da te v življenju ne bo zeblo«.

Novo okolje, kjer na celi šoli nisem nikogar poznal, je bilo kar težko. Nekdo, ki se ga sliši, da govori s pridihom prleškega naglasa v Ljubljani. Seveda je bilo potrebno (še v času socializma) takoj povedati, da sem v semenišču. Mnogi niso vedeli kaj je to. Eni so rekli, da fajn, drugi nič. Učiteljica biologije pa mi je v 2. letniku primazala popravni izpit, zato, ker še nisem spoznal resnice.

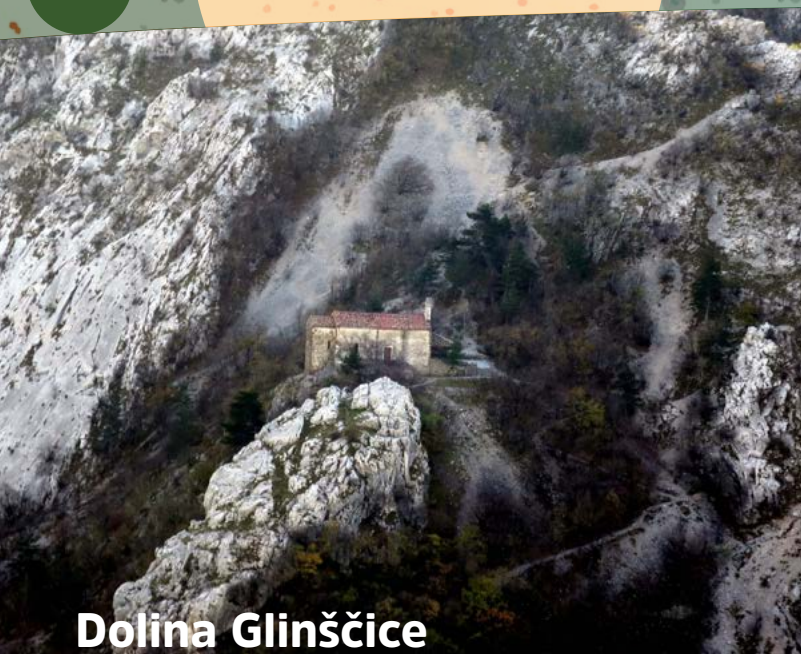
V malem semenišču sem bil sam, več pa je bilo ponovincev. Sledila je enoletna prekinitev šole in vstop v noviciat s 17 leti in enim mesecem. Nenavadno mlad sem bil, ko pogledam nazaj. Vendar sem to, kar sem začel živeti v semenišču in z brati kapucini vzljubil in že takrat in rekel: »To želim živeti tudi jaz in vse življenje. Prepustiti se Gospodu in biti njegov«.

Potem pa je teklo življenje naprej. Služenje v jugoslovanski vojski v Ilirski Bistrici, pobeg (začetek vojne za Slovenijo), študij teologije, v 4. letniku večne zaobljube, še dve leti študija na Dunaju in duhovniško posvečenje. Pa kaplansko mesto v Štepanji vasi in v Celju, in Vipavski Križ.

Zakaj kapucin: ker mesto Ptuj diha z redovniki (sedaj 3 župnije vodijo minoriti), ker sploh nisem vedel, da obstajajo kakšni drugi redovi ali škofjski duhovniki. Bog mi je po bratih kapucinih že v otroštvu pokazal eno izmed poti hoje za Njim. Hvala njemu, da sem bil močan, ko me je svetovalka za poklic eno uro odvrčala od te namere. »Moram videti, kako živijo in če sem se zmotil, vam pridem povedat in se bova potem naprej pogovarjala« ... Nikoli več je nisem videl ...

br. Vlado Kolenko

Dolina Glinščice

Kdor še ne pozna doline Glinščice, bo odkril izredni biser in se bo sam sebi čudil kako to, da še nikoli ni slišal zanj, tako nekaj izrednega je! Predstavljaj si dolino z rečico, 40 metrov visok slap, pohodne poti in plezalne smeri, romarsko cerkev sredi strmega brega, planinski dom, izpostavljene ferate, opuščeno železniško traso s tuneli, mnoge razgledne točke, ob ustju doline pa starodavni rimski vodovod. Vse to in še več ponuja naravni park

doline Glinščice. Razlog zakaj mnogi Slovenci sploh še niso slišali zanj, pa je najbrž v tem, da se nahaja v Italiji in po italijansko se imenuje Val Rosandra. Vendar pa se nahaja prav ob slovenski meji, 1 km zračne linije od Kozine.

Lepota te doline je tudi v tem, da zaradi nizke nadmorske višine (100 - 200 m) tudi v zimskem času omogoča pravo gorsko izkušnjo, kot vi se nahajali v našem visokogorju. Pravzaprav so hladnejši meseci mnogo bolj primerni za obisk, saj

zna biti poleti tu zelo vroče in rečica zna tudi presahneti – z njo pa tudi slap. Pozor pa na zimsko burjo, še nikjer nisem doživel, da bi me veter tako lahko pretavaljal kot prav tu, zato je dobro preučiti vremensko napoved za kras.

Priporočam pohodno krožno pot, ki pa bo ponudila tudi s pravim gorskim odsekom. Začnemo jo pri planinskem domu Mario Premuda, do tja pridemo čez vas Boljunec/Bagnoli della Rosandra, ki jo najlažje dosežemo čez mejni prehod Socerb. Krožno turo opravimo v smeri nasprotni urinemu kazalcu. Tako gremo

Izhodišče: Gornji Konec, koča Mario Premuda

Višinska razlika po poti: 500 m

Dolžina poti: 6 km

Trajanje hoje: 4 ure

Zahtevnost: lahka pot, le pot na Cimicijev turn je zahtevna.

Nadaljevanje nas popelje do zatrepa doline, kjer se nahaja vas Botač, ki stoji povsem ob slovensko – italijanski meji. V tej prisrčni vasici je tudi gostilna, ki deluje kot iz nekega drugega časa.

po desni strani doline navzgor in takoj za domom že vidimo ostanke rimskega vodovoda iz 1-2. stoletja, ki je z vodo oskrboval 15 km oddaljen Trst. S povprečno globino 160 cm in širino 55 cm je jamčil dnevi pretok skoraj 6 milijonov litrov vode. Po sprehajalni poti ob rečici se postopoma vzpenjamo in kmalu prispemo do cerkvice sv. Marije na Pečeh. Tu lahko nadaljujemo proti vrhu grebena pod katerim se nahajamo, po dobrih 20 minutah smo na vrhu Comicijevega turna, ki je tudi krasen razglednik po dolini. Vrnemo se do cerkvice in nadaljujemo po široko uhojeni poti navzgor po dolini. Kmalu zagledamo slap Supet, lahko se spustimo tudi do razgledne točke, kjer ga bomo še bolje videli.

Smo na polovici poti in se začnemo vračati po drugem bregu doline. Vzpnemo se prečno po bregu do opuščene trase železniške proge, kjer se lahko sprehajamo tudi skozi tunele in si ogledujemo drugo stran, ki smo jo prej prehodili, posebno dobro se vidi cerkva.

V zadnjem delu moramo biti pozorni, da ne zgrešimo odcepa proti koči, ki je naše izhodišče, če pa ga, ne bo nič hudega, le malo daljši ovinek skozi naslednjo vas bomo naredili.

Pot nas bo navdušila z mnogovrstnostjo narave in jasno nam bo, zakaj je ta biser razglašen za naravni park.

br. Matej Nastran

Ti si Peter, skala

Pod tem naslovom smo v letošnjem oktobru mladi iz župnije svetega Jožefa preživeli vikend duhovne vaje.

Zaradi tega, ker so lansko leto naši birmanci iz korona razlogov bili prikrajšani za duhovne vaje, hkrati pa so močno okrepili mladinsko skupino, se je zelo hitro po začetku novega veroučnega leta porodila ideja, da bi duhovne vaje izpeljali letos. In tako smo se na začetku novembra, potem ko smo tisti, ki smo to potrebovali opravili še covid test, dobili v petek popoldne v Rošpohu (blizu Kamnice) in začeli odkrivati apostola Petra.

in moč, ki smo si jih nabrali, pa še zdaj odmevajo na naših rednih tedenskih srečanjih.

Mladinci iz Maribora

Tudi mi smo Frančiškovi prijatelji

Pozdravljeni! Smo otroci in zaposleni iz Vrtca Dobrega pastirja, ki deluje znotraj Zavoda sv. Stanislava v Ljubljani. Naš vsakdan je živahen, poln smeha, razigranosti, predvsem pa ni nikoli dolgočasen. Skozi celo leto se med seboj povezujemo in gradimo prijateljstva drug z drugim; znotraj naših skupin, med vrtčevskimi skupinami ter prijatelji iz drugih enot našega Zavoda.

Spoznavne igre, smeh, resno osebno delo, ogled nekaj delov iz serije o Jezusu The Chosen, družabne igre, petje, kuhanje ... vse se je imelo mesto znotraj našega dvodnevne programa. To, da je zunaj bila megla, nam ni preprečilo, da bi se podali na romanje k svetemu Urbanu nad Maribor, kjer smo imeli sveto mašo. Sproščeno vzdušje in zaporedje res dobrih odločitev pa je doprineslo tudi k temu, da smo premagali Oko (družabna igra Gospodar prstanov).

Druženje smo zaključili z nedeljsko sveto mašo pri nas doma - pri svetem Jožefu. Energija, pogum

Predvsem pa imamo radi naravo in pri tem nam je velik zgled tudi sv. Frančišek. Kot on

jo radi opazujemo, raziskujemo in smo Bogu hvaležni za čudovito stvarstvo, ki nas obdaja. Že sama okolica nas dnevno vabi, da smo veliko zunaj – veliko igrišče, zavodski park, bližnji travniki, polja, gozd ...

Ven se odpravimo v vsakem vremenu in najbolj je zabavno, ko lahko v palerinah brezskrbno skačemo po lužah ali pa se dričamo po belih klancih. Zelo radi se gibamo – rolamo, kolesarimo, tečemo, imamo začetni tečaj smučanja na vrtčevskem igrišču, se učimo prvih korakov na drsalkah, gibamo na različnih poligonih, najstarejši se razveselijo plavanja.

Posebno doživetje pa nas čaka konec vrtčevskega leta, ko pred vrtcem postavimo

šotore in v objemu narave preživimo tri dni in dve noči kar na prostem. Prav tako nas vse povezuje tudi veselje do glasbe. Prepevanje in poslušanje lepih melodij popestri naša jutra in dopoldneve. Z veseljem pa zahajamo tudi v vrtčevsko pravljичno sobo, kjer se lahko prepustimo objemu dobrih zgodb in pravljic.

Prav posebno mesto v našem vrtcu pa ima Dobri pastir. Ne le, da po njem naš vrtec nosi ime, hvaležni smo, da se lahko že v jutranji molitvi zberemo skupaj in se priporočimo njegovemu varstvu. Spoznavamo ga na vsakem koraku, tudi v Pastirjevemu atriju. Pri tem nas na poti spremlja tudi vrtčevski kaplan, ki se nam pridruži v naših igralnicah, nas pri-

pravlja na praznike in skupaj z nami obhaja svete maše.

Frančišek je prvi postavil jaslice – tudi mi jih bomo, pa ne samo to. Adventni čas je v našem vrtcu zelo lep in prazničen. Adventni koledar, medgeneracijska delavnica izdelovanja adventnih venčkov, adventni sejem, praznično kosilo, Marija romarica in adventna zgodba nas bodo pripeljal do Jezusovega rojstva.

Seliš zanimivo? Saj je. Obiščite nas februarja na dnevu odprtih vrat in se prepričajte.

Lahko pa že prej pokukate na našo spletno stran – www.stanislav.si. Veseli bomo vašega obiska!

Vloge za vpis v 2022/2023 sprejemamo do konca februarja 2022.

Ines Vodopivec

Mir tebi, Jeruzalem

srečanje Duh Assisija, Celje – 24. oktober 2021

Letošnje srečanje Duh Assisija, ki ga vsako leto okrog 27. oktobra pripravi Frančiškova konferenca za tiste, ki deležijo na karizmi sv. Frančiška, se je odvijalo v soboto, 24. oktobra 2021 pri kapucinih v Celju pod naslovom **Mir tebi, Jeruzalem**.

V začetku sta svoje doživljanje mesta Jeruzalem, v katerem sta preživela nekaj časa, predstavila s. Mojca Korošec FMM in br. Križostom Komar, OFM. Sledilo je skupno kosilo,

nato pa so udeleženci lahko izbirali med tremi delavnicami, ki so bile na razpolago;

- predstavitev letošnjih novomašnikov br. Klemna Slapšaka, OFM Conv. in br. Jurija Slamnika, OFM Cap – pogovor je moderirala s. Dorica Emešič, OFS
- ustvarjalna delavnica – izdelavo križa Tau sta vodili s. Tina Dajčer, ŠSSFCK in Sabina Petek, FRAMA
- adoracija, ki so jo vodile sestre Frančiškanke Marijine misijonarke.

Po molitvi rožnega venca se je srečanje zaključilo s sveto mašo, ki jo je vodil (in udeležence pri njej nagovoril) predsednik Frančiškove konferenca, br. Primož Kovač OFM Cap.

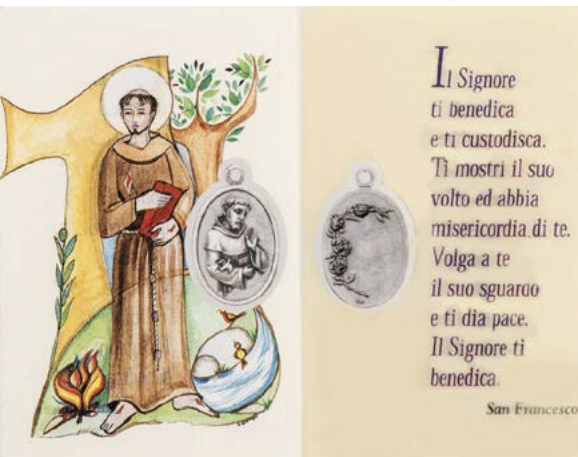
Fani Pečar

MOLITVENA NAVEZA

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani
z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

za dobre družine
in duhovne poklice

Član Molitvene naveze sprejema molitev za dobre družine in duhovne poklice kot svoje opravilo. Molitev opravlja osebno, zato si bo toliko lažje določil čas, da jo bo lahko opravil vsak dan. Če je mogoče, lahko molitev zmoli cela družina skupaj.

Bratom kapucinom se nam je v Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice pridružilo 203 molivcev.

Na internetnem portalu (<https://www.kapucini.si/poslanstvo/molitvena-naveza-za-dobre-druzine-in-duhovne-poklice>) si izmenjujemo izkušnje kdaj najdemo čas za molitev, kaj nam pomeni, kako premagujemo nerazpoloženje...

Molitev Frančiškove molitve in desetk za dobre družine in duhovne poklice v vsakem od nas prebuja tudi čudovite misli. Da bi to bogastvo ne bilo le preblisk, ki bi se takoj nato izgubil ali pa počasi zbledel iz našega spomina, jih želimo shraniti in z drugimi deliti.

Kako jaz molim?

Nekaj izkušenj:

Lojzka: Z veseljem sem se pridružila molitveni navezi. Najprej zmolim desetko rožnega venca za dobre družine in duhovne poklice. Nato za mojega pokojnega moža. Sledi rožni venec, ki ga molim za razne namene, posebno za mojo družino. Na koncu pa še razne molitvice in zahvala Bogu. Molim vedno v popoldanskem času.

Breda: Zelo sem se razveselila pobude bratov kapucinov, da bi molili za dobre družine in duhovne poklice. V svetu je čutiti pomanjkanje obojih, hkrati pa občutim velik blagoslov, ko imam priložnost srečati dobrega duhovnika, predano sestro ali ljubeča starša, ki se razdajata svojim otrokom. Vse to in sama teža odločitve za eno ali drugo pot, ki leži na plečih mladega človeka, me je spodbudilo, da se vključim v to molitveno navezo.

Sprva sem molila zvečer pred spanjem, a se je mnogokrat zgodilo, da sem ob jagodah rožnega venca zadremala. Potem pa me je nekega dne ob prebiranju Božje besede preblisnilo. Jezus je svoje učence klical na poti, njihove odločitve so padale na poti in v hoji za Kristusom so ostajali na poti... Torej lahko tudi jaz za dobre odločitve molim na poti. Sedaj vsako jutro, ko se peljem v službo

molim desetko rožnega venca v ta namen. Na poti k mojim otrokom, ki jih poučujem, na poti k staršem, s katerimi delam, na poti k prijateljem, s katerimi preživljam čas, na poti k bratom in sestram, katerim oznanjam veselo novico odrešenja, na poti... Na poti molim za blagoslov poti vsakega izmed nas.

Marjan: Bog, ki je Ljubezen, nam daje v življenju čudovite priložnosti, da tudi mi, zakoreninjeni v Njem, ljubimo svoje brate. Ena takih priložnosti je Molitvena naveza, zato sva jo z ženo sprejela z vsem srcem, saj osmišlja in pogloblja najino molitev za tako vzvišen in našemu narodu potreben namen. Zlasti se najina molitev dviga k Bogu ob premišljevanju skrivnosti rožnega venca, ko skušava vsaj malo podoživljati Jezusovo in Marijino pot. Posebno doživetje za naju pa je zavest Božje bližine v naravi, ki jo občudujemo na izletih in jo občutiva kot neizmeren Božji dar.

Razen spodbude za Molitveno navezo, rad dodam zgodbo ali dogodek iz življenja družine, ki nas na svoj način nagovori. Zadnjič sem dal naslov opisu dogodka »Ko srečaš angelčka«, danes pa »Rdeča pentlja«, ki sem jo našel v Družini iz leta 1963, str. 125

RDEČA PENTLJA

Sosed Kos je prišel iz službe domov; njegov čas je bil tedaj točno odmerjen: pol urice za obed, pet minut za kajenje cigarete, ostale četrte ure za oddih, ko se je zleknil na kavč in vzel v roke časopis. Ni pa vselej mogel nemoteno uživati ugodja na ležišču, ker si je prav tedaj lastila pravico do njega njegova petletna hčerka Anica.

Tudi oni dan je po obedu žena odšla v kuhinjo. Sosed Kos je legel s časopisom v roki na kavč. Nekaj časa je bilo v sobi tiho, potem pa: »Očka« — »Da, moj otrok?« — »Ali vsi možje berejo časopis?« — »Da, če jih otroci puste v miru. In sedaj miruj, moj otrok«.

Anica je odšla, poiskala v kopalnici velik glavnik in se kmalu vrnila. Pričela je očka česati. Očka Kos je nekaj časa godel, potem pa je sklenil roke preko prsi in časopisa in

zadremal. Anica je izjemoma upoštevala njegovo utrujenost in je tiho po prstih odšla iz sobe. Ko se je Kos prebudil, je pogledal na uro in skočil pokonci. Segel je po klobuk in plašč, zaklical pozdrav v kuhinjo in naglo odšel od doma.

Bil je lep in sončen dan. Gospod Kos je snel klobuk z glave in prožnih korakov hitel ves vever v urad. Tudi ljudje, ki so ga srečevali, so bili videti dobre volje. Neka dama se mu je iz primerne oddaljenosti nasmehnila in potem je kar čutil, da se je obrnila in gledala za njim. Stražnik, ki je koračil preko ceste, ga je nekaj začudeno gledal, potem pa mu je nasmehnil in mu pokimal. Gospod mu je v zadregi odzdravil.

»Gospod doktor!« mu je zaklicala prodajalka cvetic na vogalu semenišča, ko je šel preko trga. Imela je navado, da je vsakega boljšega kupca klicala z »doktor«. »Kaj pa je?« je vprašal gospod Kos.

»Kupite nekaj cvetic svoji ženi, potem vam bom zaupala neko skrivnost.«

»No, lepo, a šopek boste poslali kar na dom!« Velikopotezno je odkupil vse cvetice, ki jih je še imela, plačal, nato pa: »In skrivnost?« je hotel še vedeti.

»Tu!« Prodajalka mu je pomolila žepno zrcalce pred obraz. Gospod Kos je osuplo nekaj časa strmel, potem pa razburjen potegnili z glave rdečo pentljo, s katero je imel na temenu povezan šop las.

»Ta smrklja!« je godrnjal in hitro potlačil klobuk nazaj na glavo. Toda nazadnje se je le moral smejati sam sebi.

Ko je zvečer prišel domov, ga je žena vesela objela: »Kako ljubezniv moški si! Mislila sem, da si že zdavnaj pozabil, da tudi v enolični vsakdanjosti more ženo razvedriti šopek cvetic. Zdaj boš dobil nocoj pri večerji steklenico vina.«

»Pravzaprav,« je menil gospod Kos, »bi moral sedajle našo navihanko položiti čez koleno. A namesto tega sem ji prinesel tablico čokolade.« In je ženi pojasnil ves dogodek, da se je tudi ona nasmejala.

Tako so bili od srca veseli vsi, kajti košček sonca pričarajo otroci v družino kljub svojim nehotenim otroškim prestopkom.

br. Placid Prša

Se želite pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice? Preprosto. Pišite na sedež province: **Slovenska kapucinska provinca**, Mekinčeva 3, 1000 Ljubljana; na elektronski naslov: **kapucini.provincialt@rkc.si** ali pa na spletni strani: **www.kapucini.si/poslanstvo/molitvena-naveza-za-dobre-druzine-in-duhovne-poklice/** najdete obrazec za vpis in ga izpolnite.

Pokorščina kot darovanjska ljubezen

»Z vso ponižnostjo sem služil Gospodu.« (Apd 20,19)

V knjigi Marijin molk p. Ignacia Larrañaga beremo, da nam evangelijska poročila in njihovo sobesedilo jasno kažejo, da je bila Marija nezlomljivo pokorna Božji volji, ki se je izkazovala v vedno novih dogodkih; postopno je »razumevala« vzvišenost Jezusove skrivnosti.

Marijina veličina ni v tem, kot si morda kdaj predstavljamo, da je nikoli ne bi bila zajela zmeda. Njena veličina je v tem, da tudi takrat, ko ni nič razumela, ni ravnala tesnobno, nepotrpežljivo, razdraženo, ježno ali preplašeno.

Ker je bila Marija brezmadežna in polna milosti, se je vse to moralo odražati tudi na njenem obrazu, predvsem pa v njenih čustvih in v njenem splošnem obnašanju. Marija je morala že od malega imeti v sebi nekaj posebnega.

Predpostavljamo lahko, da je tudi Jožef pred Marijo občutil nekakšno očaranost, podobno oboževanju. Evangelist Matej nam opisuje Jožefa kot »pravičnega«, kar pomeni *občutljivega za božje reči*. Jožef je moral s to občutljivostjo videti v Mariji nekaj več in nekaj drugega kot le privlačno dekle. Videti je moral nekaj posebnega, drugačnega, skrivnostnega.

Tako si lahko razlagamo Jožefovo ravnanje. Njegovo spoštovanje do Marije je moralo biti zelo veliko. In Marija je morala biti resnično vredna takšnega »spoštovanja« vse od otroštva dalje. Istočasno nam to dejstvo jasno razkriva Jožefovo podobo: občutljiv za božje reči, bolj v skrbeh za drugega kakor zase, sposoben razumevanja in odpuščanja, gospodar samega sebe, ne da se zavesti nagli odločitvi,

sposoben je čakati in sam trpeti, trpeti namesto drugih, sposoben je: darovanjsko ljubiti.

V knjigi Ubožec iz Nazareta nam avtor p. Ignacio L. pojasni, da o Jezusovih prvih tridesetih letih življenja evangelisti ne povedo ničesar, razen tega, »da je bil pokoren« svojim staršem. Jezus Kristus se je povsem odpovedal prednostim tega, da je Bog, in se podvrgel vsem neprijetnostim človeškega bivanja.

V ljubeči pokorščini Očetu, katerega volja je dopustila ali določila, da ljubljeni Sin »izgine v ruševinah katastrofe«, je ostal podrejen in poslušen do smrti, in to smrti na križu. In tukaj je svoboda, okronana z lučjo, mogla zmagovito dvigniti glavo. Ko se je Kristus odpovedal samemu sebi, je samega sebe presegel. Z drugimi besedami: ko se je sebi odpovedal, je v sebi ustvaril veličansko praznino in ta praznina je bila zanj prostor svobode, ki mu je omogočil, da je človek za druge. Ker

je bil svoboden, je postal razpoložljiv. In ker je postal razpoložljiv, je mogel biti služabnik Očeta in bratov. Od uboštva k ljubezni.

Kakšne vidike večnega Kristusa bomo morali izpostaviti, da bodo mogli ljudje današnjega in jutrišnjega dne najti odgovore na svoja vprašanja in smisel za svoje življenje?

Brez Boga, brez objektivne moralne norme, potem ko je izgubljena tista poslednja vrednota, ki daje vsemu povezanost in pomen, pade v oči posledica: na široko se odprejo vrata ideologije spontanosti, subjektivizma, neodgovornosti, neresnosti do prav vsega, hedonizma, z eno besedo, nihilizma. Nič nima smisla, nič ni vredno. Vodilna nit nove morale

logično ne bo neki zakon, temveč kvečjemu želja. Če je želja najvišji zakon, se je treba za vsako ceno izogniti nepri-

jetnostim življenja in se potruditi, da si zagotovimo prijetno. Vse je dovoljeno. Nič ni prepovedano.

Družba brez Boga se spreminja v družbo zoper človeka. Stopamo na pot brez vrnitve, na področje praznine. Tako ni mogoče živeti. Kako izstopiti iz tega zadušljivega kroga? Katero obličje večnega Kristusa bo sposobno ganiti, izpeljati in rešiti poganskega človeka naše postmoderne družbe, katere glavna odlika je egoizem?

Samo globoka predanost in zrela vera nas lahko rešita zbežanosti. Zrela vera vidi bistveno in nevidno. »Vé«, da izza molka diha Bog, kakor se izza gora svetlika jutranja zarja. Bistvo vedno ostaja skrito človeškim očem in notranji občutljivosti. Bistvo, zadnja stvarnost, je vidno le prodornemu pogledu čiste, gole vere, zrele vere.

Ne znamo se predati perspektivi vere. Dovolj je, če v svojem življenju vstavimo le eno opeko v zgradbo božjega kraljestva svobode in ljubezni. Naša »opeka« bo ostala na mestu, vzdana za večne čase.

Jezusu Kristusu pripadamo, skupaj z Marijo smo njegovi sodelavci pri uresničevanju njegove vzvišene naloge.

Sveta družina nam je vzor in nas uči, da lahko v vsakdanji pokornosti ter običajnih opravilih v službi in družini krepimo moč in pripravljenost darovanijske ljubezni.

Iz duhovne dediščine p. Ignacia Larrañaga, ustanovitelja Delavnic molitve in življenja, povzela in zapisala: Davorina Šuligoj Prinčič, voditeljica DMŽ

Danes, kot nekoč

Takšen je naslov nove fotografske razstave kapucinskih misijonarjev. Razstava je nastala z namenom, da bi s tem še naprej ohranjali oktober kot mesec misijonov. Kot podnaslov te pobude je bil podan citat iz apostolskih del: »Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala« (Apd 4,20). To je obenem tudi naslov sporočila, ki ga je papež naslovil za svetovni dan misijonov. Ta podnaslov pa še bolj opozarja na to, kdo so dandanes misijonarji, med njimi še posebej lokalni manjši bratje, kaj je zares cilj izpolnjevanja njihovega poslanstva, ko sledijo učenju prvih lombardskih (pokrajina Milano) misijonarjev.

Razstava se odvija na štirih totemih. Ta obiskovalcu ponuja pregled vseh fotografij, ki so bile uokvirjene na strokoven način. Slike so bogate s številnimi posebnostmi, ki sledijo toku zgodovine lombardskih misijonarjev. Poročajo o spominih na dela prvih bratov in spodbujajo, da bi preko teh zgodovinskih zapisov prešli na današnje življenje in predstavitev dela v misijonih. V tej razstavi je moč zaslediti tri ovitke, ki razkrivajo starinske najdbe, ki so jih uporabljali prvi bratje med svojimi misijonskimi potovanji.

Po tem, ko so bili ti zdajšnji misijonarji priča vere vseh tistih že preminulih misijonarjev, so danes prav oni tisti, ki nadaljujejo s posredovanjem in posnemanjem njihove vere.

Danes in nekdaj, po zgledu svetega Frančiška Asiškega, manjši bratje pričujejo in označujejo evangelij med ubogimi, v stiku z bolniki, v šolah ter v župnijskih občestvih.

Fotografska razstava podoživi naslednje štiri pomembne tematike.

Evangelizacija vse do 70-tih let prejšnjega stoletja so bratje na ramenih oslov dosegali majhne skupnosti med gozdovi ali pa so na kamelah srečevali bolj oddaljena plemena, da so jim lahko govorili o evangeliju ter jim podeljevali zakramente. Danes so prevozna sredstva veliko bolj hitra in obenem omogočajo pogostejše obiske. Bratje so se zato močno spremenili. Ostaja pa veselje in velika zavzetost, ki jih ženeta k temu, da bi srečali ljudi, ki bi jim prinesli Jezusovo obličje.

Poučevanje. Med prvimi misijonarskimi obveznostmi je bila tudi ta, da so se sami vedno trudili, da bi izobraževali ljudi. S tem pa bi vsakemu izmed njih omogočili normalen človeški razvoj in pa tudi možnost dela, ki naj bi bilo dostojne narave. Nekoč so misijonarji učili majhne otroke črke abecede, danes pa preko inštrumentov in različnih posodobljenih metod nadaljujejo s poučevanjem in izobraževanjem vseh ljudi.

Solidarnost z ubogimi. V luči frančiškovega duha so bili kapucinski misijonarji vedno blizu osamljenim, revnim in tistim, ki si sami za obstoj svojih družin niso zmožni zagotoviti osnovnih materialnih stvari. Med leti te bogate misijonske zgodovine so misijonarji postavili številne menze za uboge,

socialne zadruge, in uspeli tudi uresničiti številne obiske ubogih in zapornikov. Danes pa so 'domorodni' bratje tisti, ki obiskujejo tiste, ki so potrebni pomoči.

Pomoč bolnikom. V letih od 1950-1980 je br. Alberto Beretta v svoji ambulanti v Grajaù v Braziliji vsak dan zdravil na desetine bolnih. Drugi bratje so pomagali gobavcem, mentalnim bolnikom ali tistim, ki jih je zadela rak rana iz Burulija. Trenutno se misijonarji v teh krajih ukvarjajo z zdravjem ter duhovno oskrbo številnih bolnikov.

V prvih letih 20. stoletja je iz Milana v misijone odšlo preko 300 bratov. Postali so misijonarji, ki so oznanjali evangelij na oddaljenih celinah, vse od južne Amerike pa do bližnjega Vzhoda in afriškega kontinenta. Danes so kapucini iz Lombardije navzoči v Braziliji, Kamerunu, Etiopiji, v Arabskih Emiratih, na Tajskem, Slonokoščeni obali in v Indiji. Velika večina od njih so 'avtohotoni' poklici, torej bratje po rodu iz domačih dežel. Samo še 19 bratov po teh deželah je še živečih Italijanov. Na prvi pogled bi te številke človeku lahko dale misliti, da se je misijonska navzočnost na splošno skrčila in zmanjšala. Prav zato se ne sme teh številkah videti poraza, ampak jih moramo razumeti kot sad številnih desetletij, v katerih je potekala evangelizacija, ki trenutno vodi k temu, da se krajevni misijonarji žrtvujejo za ljudi, h katerim so prej prihajali "zahodni" misijonarji. Preprosto rečeno so bili prvi misijonarji kot seme, ki je bilo mnogo let nazaj vrženo v zemljo. Misijoni so vzklili, zrasli in sedaj so tisti, ki jih peljejo naprej, bratje 'domačini'.

*Bratje iz misijonskega središča Musocco-Milano
prevod: br. Jožef Mezeg*

Srečanje evropskih kapucinov na Poljskem

Srečanje »Kapucini v Evropi - sanje o bratstvu« je potekalo od 11. – 16. 10 v Čenstohovi na Poljskem. Zbralo se je 90 višjih predstojnikov, kustosov in delegatov iz vse Evrope, pa tudi iz Turčije in Libanona. Sodelovali so tudi člani Vrhovnega vodstva, bratje, odgovorni za vzgojo v Evropi, in številni bratje iz Vrhovnega vodstva. Osredotočili so se na trenutno identiteto kapucinov v Evropi in upoštevali izzive, ki so na tej celini, ne le za kapucine, ampak tudi za celotno Cerkev. Večina poročil je bilo podana iz govorniškega odra, tri pa prek videopovezav. Dopoldne so bila predavanja, popoldne delno pa delo po skupinah. Bratje so ves čas srečanja tudi živeli običajno redovno življenje pri skupnih obedih, molitvi, evharistiji, pogovorih, druženju...

Vsak duhovnik mora biti cepljen

Naš kapucinski nadškof, 67 letni Jude

Thaddaeus Ruvai'chi, v glavnem mestu Tanzanije Dar-es-Salaam svojim duhovnikom zelo jasno naroča, naj se gredo

cepit proti Covidu 19. »Ne igrajte se s tem! »Cepivo je odgovor na naše molitve! Vsak duhovnik bi moral biti cepljen! Ta bolezen globoko vpliva na našo družbo«. Od začetka cepljenja, 3. avgusta, se je v Tanzaniji cepilo 300.000 ljudi. V Tanzaniji je za posledicami Covid-a umrlo že 25 duhovnikov in 60 sester redovnic. Vodstvo države je pozvalo tudi verske voditelje, naj spodbudijo ljudi k cepljenju.

Ne »masovnemu krščanstvu«

Naš brat Angelico Antolini, prefekt apostolske prefekture Robe v Etiopiji, je ob svojem službenem obisku Rima v intervjuju za agencijo Fides predstavil ta del Etiopije, ter med drugim poudaril pomembnost dela na majhnih skupinah, predvsem pa poglobljanje in utrjevanje pravega verskega življenja v družinah. Na širnem področju je namreč malo misijonarjev, br. Angelico pa se želi izogniti »masovnemu krščanstvu«, predvsem zaradi bojazni nevključenosti. Odriniti želi na globoko, z globoko zasidrani veri v majhnih skupnostih, v katerih resnično živijo izkušnje Vstalega.

Delovanje Franciscan international (FI)

Organizacija Franciscan International že od nekdaj posebno pozornost posveča domorodnim ljudstvom, ki so zaradi vedno bolj potrebnih surovin izredno ogroženi. Tudi v primeru pandemije COVIDA 19 se zgodovina

Adequate reparation in the future LBI:

The example of mining disasters

26 October 2021
13:00 (Brasilia) • 12:00 (New York) • 18:00 (Geneva) • 9:00 (Manila)
Registration at <https://bit.ly/IT26Oct2021>

Marcon A. Orellana
UN Special Rapporteur on toxics and human rights

Pedro Gomes Andrade
Lawyer and Doctorate student at UFAC Brazil, working with victims in Minas Gerais State.

Elizabeth Manggol
Executive Secretary and Secretariat Head of the Marikina City Council for Environmental Concerns

Moderation by **Marga Pauls** (Franciae International)

Examining the concrete situations in **Marikina Island** (the Philippines) and **Minas Gerais State** (Brazil), panelists will interrogate whether articles in the current draft for the legally binding instrument would support the rights of victims to access justice, individual or collective reparations, and effective remedy.

Side event during the 26th annual international working group on transitional accountability and other business enterprise with respect to human rights

Logos: Franciae International, MAM, MININGWATCH CANADA, LRC, and others.

ponavlja, saj domorodci nimajo razvitega tovrstnega imunskega sistema in je lahko ta virus še bolj smrtonosen. Z namenom osveščanja, tako njih, kot tistih, ki prihajajo z njim v stik, so v FI pripravili posebne plakate in letake, ki slikovno in pisno, v več jezikih, obveščajo o priporočilih ZN in drugih virov. V prihodnosti lahko na ta način obveščajo tudi o drugih temah, recimo zaščiti človekovih pravic (zaradi rudarskih magnatov imajo domorodci veliko težav). Pripravljeni plakati obveščajo o dostopu do zdravstvenega varstva in cepiv, nediskriminaciji, ženskih pravicah, kje dobiti informacije o COVIDU, tradicionalni medicini, vodi in sanitarijah....

Veliko teh omenjenih težav, pa tudi že stalnice, kot so posledice podnebnih težav in želje po zdravem okolju, je bilo izpostavljenih tudi v izjavah FI na zasedanju Sveta za človekove pravice v Ženevi, ki je sicer večinoma potekal po spletu, od 13. septembra do 8. oktobra. Opozorili so na državno nasilje na Filipinih, pomanjkanje izpolnjevanja in nadzora nad le tem, rudarske zakonodaje v Kongu, pomanjkanje posluha med pandemijo za socialne stiske in domorodce, ter oskrbe z vodo v Gvatemali. Na spoštovanje človekovih pravic in varovanje okolja so opozorili tudi pri Braziliji, na problem oskrbe s pitno vodo pa še pri Salomonovih otokih in Salvadorju. Ob državljanski vojni v v

Kamerunu pozivajo k vzpostavitvi in spoštovanju premirja ter človekovih pravic. Najbolj pa so poudarili dve nujni potrebi: imenovanje posebnega poročevalca za podnebne spremembe in človekove pravice, ter pomena varnega, čistega, zdravega in trajnostnega okolja

Kapucinski panameriški sestanek - A kairós

Bratje so se dolgo časa z molitvijo, posebnimi praznovanji in refleksijami na treh, temu namenjenih krajevnih kapitljih, pripravljali in željno pričakovali Panameriško srečanje v Panami, ki naj bi potekalo oktobra 2020. Njegov namen je bil ponovno vžgati plamen karizme po vsej Severni, Južni in Srednji Ameriki. Razpravljali bi o zgodovini, naravi in obliki naše kapucinske navzočnosti, ter o novih sanjah o našem poslanstvu, vzgoji, strukturah in sodelovanju. Prvič v zgodovini bratje obeh kontinentov, različnih jezikov in kultur prese-gajo razlike in prepreke v iskanju skupnega dobrega in napredka v kapucinski reformi po vsem »Novem svetu«. Pandemija je srečanje premaknila na 2021, potem pa na splet, saj ne gre pustiti, da bi ugasnil tako goreč in z napor pripravljen ogenj navdušenja. Vrhunec bo zasedanje, zbor na licu mesta, maja 2022, do takrat pa bodo posamezna srečanja po spletu, kot je bilo predvideno po programu.

Komisija za ekonomsko solidarnost

Komisija za ekonomsko solidarnost se je od 18. – 23. oktobra sestala v Rimu. Pretresla je 91 prispelih prošenj iz vsega sveta. Za vsako pa je Komisija generalnemu ministru in njegovemu svetu izdelala oceno njenih tehničnih prednosti in primernosti za financiranje. Tudi v tem primeru so nekateri bratje lahko bili v Rimu, drugi člani pa le preko spleta. Solidarnostno komisijo sestavlja sedem izkušenih bratov, strokovnjakov, iz celega sveta (računovodstvo, trženje, administracija in socialno delo). Pomagala sta jim še dva brata iz »Urada za solidarnost«. « Namesto dveh skupin v preteklosti (prva skupina projektnih vodij, druga pa Solidarnostna skupina) to sedaj počne ena skupina. Preučene prošnje so razdeljene v tri kategorije: »Misijonska dejavnost – pomoč kapucinski navzočnosti na novih ozemljih, »Vzgojni projekti« - pomoč tistim okrožjem, ki še niso sposobna vzdrževati svojih programov začetne vzgoje in »Splošni projekti« - razvoj osnovne infrastrukture Reda v naših novejših in rastočih okrožjih.

Festival soseske Talbiyeh v Jeruzalemu

V soseski Talbiyeh v Jeruzalemu, kjer prebivajo naši bratje, je od 4.-15. oktobra potekal festival soseske Talbiyeh. Zadnji dan je samostan obiskalo približno sto naših sosedov, ki so prišli spoznat kapucine in versko življenje nasploh. Celotno bratstvo je na samostanskem vrtu ob vhodu v cerkev sprejelo goste, ki so tisto dopoldne prišli v dveh skupinah.

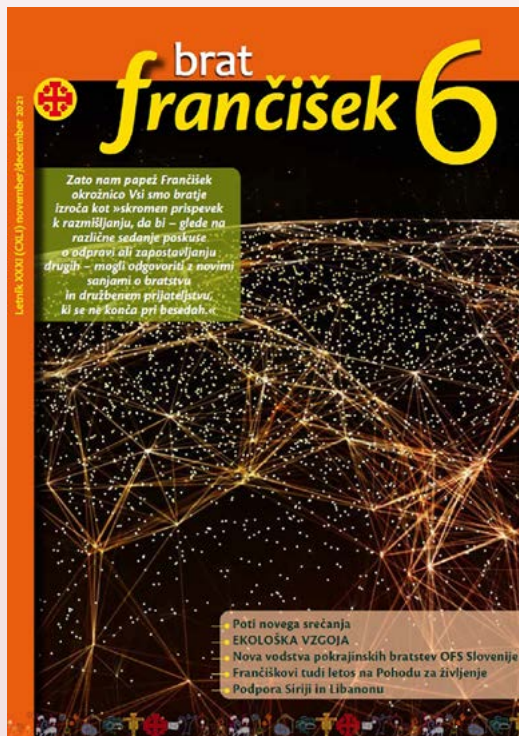
Predstavili so jim našo zgodovino, kako smo prišli v Jeruzalem, naše bivanje v tem svetem mestu v različnih obdobjih zgodovine, prihodom iz Libanona. Pod angleško zasedbo so samostan zasegli in spremenili v zapor in nato v psihiatrično bolnišnico, pa prizadevanja za vrnitev samostana bratom. Obiskovalci so z zanimanjem poslušali predstavitev in postavljali veliko vprašanj. V cerkvi so bratje spregovorili o svojem molitvenem življenju, ter različnih akademskih in pastoralnih dejavnostih, ki jih izvajajo v Izraelu. Sledila je predstavitev dela br. Pierra-Marie Benoita, ki je s pomočjo prijateljev in s svojimi najbližjimi judovskimi sodelavci med holokavstom rešil več kot 4.000 ljudi. Postal je »pravičen med narodi« in v znamenitem muzeju holokavsta Yad Vashem mu je posvečeno drevo. V prihodnosti nameravajo pripraviti tudi študijski dan o br. Pierreju.

V drugi skupini je starejša gospa ganjeno spoznala, s kakšnim spoštovanjem so bratje ohranili sinagogo stare psihiatrične bolnišnice. To je bila čudovita priložnost za praznovanje in deljenje. Naša skupnost v Jeruzalemu je neposredno podrejena generalnemu ministru, v njej sprejemajo brate, ki prihajajo v Sveto deželo zaradi študija ali duhovne omike. Fotografije in ostale materiale lahko dobite na naši mednarodni spletni strani v okviru izvirnega članka.

Prevedel br. Gregor Rehar

brat
francišek
https://www.franciskani.si/?page_id=383

Molitev za pokojne je nekakšen zaščitni znak meseca novembra. Prošnja za Božje usmiljenje do vseh, ki so v procesu očiščevanja v vicah, je za vse, ki potrebujejo naših molitev, velikega pomena. Tudi sv. Frančišek nas v svojih spisih večkrat spodbuja, naj molimo za rajne.

Razmišljanje ob zadnjem delu okrožnice papeža Frančiška »Vsi smo bratje« je pripravil br. Štefan Kožuh OFMCap.

Kateheze OFS nam tokrat pokažejo pomen ekološke vzgoje. Celostna ekologija gre prek preprostih vsakdanjih dejanj, s katerimi pretrgamo logiko nasilja, izkoriščanja in egoizma.

Členjenje vodila nam bo predstavilo 24. člen, ki spregovori o bratski animaciji.

V mesecu oktobru so bila izvoljena vodstva vseh treh pokrajinskih svetov OFS, ki skrbijo za življenje in delo po posameznih pokrajinah. Za nami pa je tudi srečanje članov svetov krajevnih bratstev OFS iz vse Slovenije. Več o tem si preberite v rubriki OFS.

Med znanimi člani OFS bomo spoznali sv. Marjeto iz Cortone. Njena spokornost je bila združena z globokim premišljevanjem Kristusovega trpljenja, z molitvijo in veliko ljubeznijo do bližnjega.

Ne spreglejte rubrike Žetev, ki povezuje vse člane Živega rožnega venca in že 50 let bogati molitveni zaklad Cerkve.

Po 65-tih delih zaključujemo izhajanje na novo prebranih in premišljenih Rožic sv. Frančiška. Hvala br. Miranu Špeliču OFM za vso skrb pri prevajanju.

Tudi razmišljanje p. Frédérica Mannsa OFM o koreninah vere in Cerkve v Sveti deželi smo pripeljali h koncu. Za prevod se zahvaljujemo p. Stanetu Zoretu OFM, ljubljanskemu nadškofu metropoliu.

Pred praznikom Vseh svetih imajo otroci konec oktobra jesenske šolske počitnice, ki jim iz meni neznanega razloga rečejo tudi krompirjeve počitnice. No, v rubriki Pozabljenih spretnosti vam pokažemo, kaj narediti z ostanki krompirja.

br. Janez Papa

Zadnja številka revije Med nami je zaznamovana s sinodo, s katero se začenja pot, ki bo trajala vsaj dve leti. To pot naj bi prehodili vsi skupaj, tisti »od blizu« in tisti »na obrobju«. O tem razmišlja avtor uvoda. Tema se nadaljuje v naslednji rubriki, v kateri spregovori naš stalni sodelavec, nadškof v Smirni, p. Martin Kmetec. Da je njegova nadškofija v stiski, nam pove na koncu, ko potrka na našo radodarnost za pomoč pri obnovi cerkva, ki so res v slabem stanju. Vmes pa so še besede papeža Frančiška, ki razlaga tri ključne vsebine sinode: občestvo, soudeležba, poslanstvo.

Avtor Svetopisemskih ikon se poda na raziskovanje skupne poti Božjega ljudstva skozi zgodovino.

Sestre klarise nas vabijo, da bi skupaj kretnili na pot odrešenja in molili drug za drugega.

Kako hvalita Gospoda v sestri luni in zvezdah, sta povedala zakonca Boris in Cvetka Kham.

V Frančiškovem svetnem redu so se v zadnjih mesecih zgodile velike spremembe: Bogu hvala za volilne kapitlje v vseh treh pokrajinah v Sloveniji in na svetovnem nivoju. Prebrali boste lahko, kaj sporoča Bratom in sestram Frančiškovega svetnega reda papež Frančišek.

P. Miha Drevenšek ne neha vznemirjati: bil je osrednji lik ob praznovanju misijske nedelje v njegovem rojstnem kraju na Vidmu pri Ptuj, najdete pa lahko tudi predstavitev knjige Daleč naprej je tek.

O svojem misijonu na Grenlandiji nam je marsikaj povedal p. Tomaž Majcen.

Iz Assisija se kar naprej utrinja, tokrat pri Sveti Trojici v Halozah, kjer sta bili dve lepi srečanja: srečanje asiških romarjev in obiralcev asiških oljk.

Romarji, ki so bili na romanju v Assisiju, se ga z veseljem spominjajo; Duh Assisija v Celju je bil vsebinsko bogat, lepo je bilo tudi srečanja družine minoritskega patra Tarzicija.

Sestra Iva Horvat je izrekla večne zaobljube v redu Frančiškank Marijinih misijonark, poslovil pa se je naš dragi P. Jože Osvald. Bog mu naj dal večni mir!

Revija se zaključuje z željo, da bi v temo negotovosti, strahu, naveličanosti in razdeljenosti zasijala Luč!

Doroteja Emeršič

br. Pavel Košir

»Veš, Gregor, ne prosim Boga, da mi vzame bolezen, prosim ga za moč, da bom zmogel!« so v loški samostanski kuhinji zaplavale besede našega brata Pavla Koširja, kmalu po potrjeni diagnozi. Po nekaj besedah in pozdravu se je poslovil in odšel počivat. Naslednjič sem ga našel že na postelji, a se ni vdal, kljub naporom je zmogel nekaj prijaznih spodbudnih besed. Že naslednji dan, na Pijevo soboto, je bilo precej slabše. Ob srečanju bratov province je obiskovalce v svoji sobi lahko le še pozdravljaj z nasmehom in blagoslovom. Čakal je na pot nazaj, nazaj v nebeški dom, nazaj k mami Mariji, očetu Antonu, petim bratom in dvema sestrama, družini, v katero je globoko krvaveče zarezal drugi globalni metež in bratomorna vojna, ter sovraštvo po njej.

Rodil se je 20. novembra 1937, kot najmlajši, doma na Žirovskem Vrhu in krstili so ga za Antona. Koširjevi so bili revni, živeli so iz rok v usta, a so se na vse načine izjemno trudili, da bi s poštenim delom preživel. Kljub pomanjkanju pa je bila vedno hrana in

dobra beseda tudi za potrebne. Ob koncu leta 1945 je bila družina že razdejana. Brat Franc je padel na ruski fronti, Jožeta, vrnjenega domobranca, pa so umorili komunisti takoj po vojni, v grapi pod loškim gradom. Slednji, sicer zelo sposoben, je bil odločen, da gre po vojni v bogoslovje. Sestra Marjanca je prek Avstrije pobegnila v Avstralijo. Dva brata sta umrla še kot malčka. Tako so ostali med vojno trije otroci z mamo in očetom. So pa se pri njih ustavljali tako Italijani, Nemci in partizani. V svoji dobroti so jih, ne glede na to, kdo je bil v hiši, opozorili na njihove nasprotnike. Zavedali so se namreč, da v vojaških škornjih tičijo najprej nekoga sinovi, bratje, možje ..., ki bi se radi vrnili domov. Zaradi dveh bratov v nasprotnikovih vojskah, so jim komunisti popolnoma izpraznili tako hišo in štalo in odgnali še očeta in brata. In tudi sicer so jih, tako med vojno kot po njej, nenehno nadlegovali. Med vojno so se za nekaj časa pri njih tudi nastanili, v bližini je mama pomagala ranjenim partizanom. Ob že omenjeni praznitvi hiše, so pobrali še dva člana. Najmlajši brat Lipe je moral v Komen v prevzgojo, oče pa tudi tja nekam. Slednji je se po več mesecih vrnil ves izčrpan, brat pa šele po letu in pol. Tudi mama je bila nenehno na zasliševanjih in tako rekoč tudi ona pred puškino cevjo. Usmilili so se je zaradi dveh otrok doma, ki sta, tako kot mama, nenehoma molila. Ravno v globoki molitvi, globokem zaupanju v Boga in Marijino priprošnjo, je družina, ki je izmenično letno romala ali na Rakovnik ali na Brezje, našla moč za vse preizkušnje, zasmehovanja, trpinčenja, predvsem pa moč odpuščanja. Četudi jih šofer, kot romarje, ni želel sprejeti na avtobus v Škofji Loki in so morali peš do doma.

Tudi Tončkova pot do duhovništva in redovništva je bila zelo zavita. Po romanju na Brezje se odpravil najprej v Kranj na gimna-

zijo, a je padel na sprejemnih izpitih iz matematike. Potem je od sošolca Alfonza Rupnika, ki je postal kapucin Simon Rupnik) izvedel za kapucinsko srednjo šolo v Osijeku, a je za tisto leto bil že prepozen. Pod streho so ga sprejeli loški kapucini in pri njih je privatno opravil prvi letnik. Pri prehodu na novo življenjsko pot mu je poleg prijaznih bratov pomagala tudi molitev in zaupanje v Marijo. Po prvem letu samostana je šel za leto dni v Osijek in nato še za dve leti v Zagreb. Po maturi, za katero je rekel, da je brez Božje pomoči ne bi opravil, in nekaj mesecih študija, je bil vpoklican v vojsko v Petrovaradinu pri Novem sadu. Večkrat nam je dejal, da so, kar se da redno, bogoslovci, ki so se tam našli, ob večerih med sprehodom skupaj molili rožni venec. Kdor je nehal moliti z njimi, je po vojski tudi zapustil bogoslovje.

Ves vesel je bil, ko je del vojaščine preživel kot bolničar v ambulantni in tudi tam s prijaznostjo topil robotost tovarišev, obenem pa imel veliko časa za premišljevanje in molitev, samoto.

Po vojaščini je leta 1961 stopil v noviciat v Vipavskem Križu in 12. avgusta 1962 izrekel prve zaobljube. Tudi tu je vse zasluge pripisal Bogu. Zaradi pomanjkanja prostora v skromni kapucinski »štali« v Štepanji vasi, so bili nekateri bratje bogoslovci nastanjeni pri frančiškanih na Tromostovju in hkrati gradili prvi del novega samostana na Mekinčevi. Dan pred sv. Frančiškom, leta 1965, se je za vse življenje izročil Bogu in kapucinskemu bratstvu. Decembra je postal diakon in naslednje leto za sv. Petra in Pavla je prejel mašniško posvečenje. Tam so bili tudi mama, brat Lipe in sestra Joži, ter stric in teta. V Žireh je 10. julija pel novo mašo. Najprej je kaplanoval v Celju, nato je za leto dni postal magister novincev. Sledila je služba magistra ponovincev in dijakov v Ljubljani, pa zopet v Celje za predstojnika

in čez tri leta v Vipavski Križ za župnika. Leta 1976 mu je umrla mama, kasneje je bil izvoljen za provincialnega svetovalca in postavljen za gvardijana. Leta 1985 pa je postal župnik v Mariboru, čez pet let župnik in predstojnik v Celju. Leta 1991 je praznoval srebrno mašo, čez tri leta pa je »pristal« na Ptuj.

K Stvarniku je odšel naš rojak
p. Pavel Košir

Isto leto je bil v Žireh tudi simboličen pogreb 179 zamolčanih žrtev in postavitve spomenika zanje, torej tudi dveh Pavlovih bratov. Po petih letih Celja se je vrnil v Vipavski Križ za župnika za tri leta, nato pa so ga zopet poslali na Ptuj, kjer je pomagal, kjer je potrebno. Leta 2003 mu je umrl zadnji brat Lipe. Vmes je bil spet nekaj časa v Celju in v Mariboru. Leta 2016 pa ga je pot vodila nazaj na njegovo začetno in tudi končno kapucinsko postajo – Škofjo Loko, ki pa je dobila še posebni dodatni »premikalni« tir. Kot vedno je tudi v Škofji Loki rad pomagal, kjer je mogel, pa naj bo pri obiskovanju bolnikov, spovedovanju, pastoralni pomoči po župnijah, rad je tudi zaplesal s kuhalnico ali krpo po kuhinji ali pa grabljami in motiko po vrtu. Za svoje je vzel besede p. Pija, »ko bom umrl, bosta pome prišli dve mami....« (zemeljska in nebeška) Spravljen z Bogom in brati, se je 6. oktobra v začetku novega dne izmučen vrnil v Očetov objem.

br. Gregor Rehar

Antonio Bello, OFS

Antonio Bello se je rodil v kraju Alessano v Italiji 18. marca 1935 kot prvi od treh otrok v družini Tomaža Bella in njegove žene Marije Imperato. Že v mladosti je izgubil očeta (leta 1942), materi pa so pri vzgoji otrok pomagali sorodniki.

Ko je bilo Toninu deset let, je župnik mami predlagal, naj bistrega, pridnega in pobožnega dečka pošlje v semenišče v Ugento. Tam je končal nižjo gimnazijo, višje razrede pa v semenišču v Molfetti. Po maturi se je brez težav odločil za duhovniški poklic. Po petih letih bogoslovnega študija v Bologni je 8. decembra 1957 prejel mašniško posvečenje. Srce ga je vleklo med ljudi, toda predstojniki so želeli, da nadaljuje študij. Za izredno nadarjenega mladega duhovnika so se pulili razni škofje, med njimi tudi bolonjski nadškof Lercaro. Toninov domači škof mu je v šali odgovoril: „Lahko ga obdržiš, samo pošlji mi v zameno dva druga!“ Škof je don Tonina postavil najprej za podravnatelja, zatem pa za ravnatelja malega semenišča, ob tem pa je opravljal še razne druge službe na škofiji. Leta 1978 se mu je končno izpolnila srčna želja, ko ga je škof poslal na župnijo. Ko mu je junija 1982 „grozilo“ imenovanje za škofa, je papeža v pismu prosil, naj tega ne stori, ker „silno trpi ob misli, da bo moral zapustiti te ljudi, katere je ljubil in jim tri leta služil“. Nazadnje pa se je le vdal in 4. septembra 1982 je bil imenovan za prvega pastirja škofije Molfetta-Ruvo-Giovinazzo-Terlizzi v pokrajini Puglia. „Sprejmite me kot brata in prijatelja, ne le kot očeta in pastirja,“ je dejal vernikom v svojem nastopnem nagovoru.

Zelo si je prizadeval za mir med ljudmi in med narodi in novembra 1985 je sprejel vodstvo katoliške mirovne zveze Pax Christi. Na

čelu skupine 500 članov te zveze je v decembru 1992 obiskal Sarajevo. V času svojega škofovanja je postal tudi brat Frančiškovega svetnega reda. Prav tako se je zavedal nevarnosti onesnaževa-

nja, zato je (tudi kot škof) pogosto uporabljal javna prevozna sredstva in se vozil s kolesom. Pri tem pa se je pogosto pogovarjal z ljudmi, ki jih je srečeval. Čez dan je bil vedno sredi ljudi in zatopljen v delo, ponoči pa je bil sam, vendar ne osamljen. Ure in ure je preživel pred tabernakljem svoje hišne kapele. S svojim zgledom je zaznamoval Cerkev v Italiji- Dostikrat je dejal: »Ljubimo svet. Imejmo ga radi. Primimo ga pod roko. Dajmo mu usmiljenje. Ne nasprotujmo mu vedno z ostrinami zakona, če jih nismo prej izostrili z dozami nežnosti.«

V začetku leta 1991 se je začela oglašati bolezen: rak na želodcu. Operacija v začetku septembra tega leta ni več pomagala. Škof don Tonino se je pripravljal na odhod. Nebeško Mater je zaprosil: „Marija, žena zadnje ure, pripravi nas na veliko potovanje... Ti sama uredi zadeve okoli našega potnega lista. Če bom imel tvojo vizo, se nam na meji ne bo treba ničesar bati.“

Zadnjikrat je šel v stolnico za krizmeno mašo na veliki četrtek. Njegov nagovor so prebrali drugi, sam je dejal le tole: „Spregovoril sem, da bi vam povedal, da ni treba nič solz, kajti velika noč je velika noč upanja, luči, radosti in to moramo čutiti.“ V kraljestvo Vstalega je odšel deset dni po veliki noči, 20. aprila 1993, pokopan je bil štiri dni kasneje.

Proces za beatifikacijo je stekel 27. novembra 2007, 25. novembra pa je papež Frančišek potrdil njegove junaške kreposti in ga razglasil za božjega služabnika.

Fani Pečar

Anja Kastelic

Na tvojo besedo ...

Razmišljanja ob Božji besedi nedelj in praznikov za leto C

Izdala: Slovenska kapucinska provinca. 264 strani. Mehka vezava. Cena: 17,90 €.

Knjigo lahko kupite lahko na: <https://zalozba.kapucini.si/>

Veliko časa je bila Božja beseda stvar duhovnikov. (...) S tem ni nič narobe. Vseeno pa za ostale kristjane to dostikrat pomeni, da jim Božja beseda postaja nekaj oddaljenega, nekaj, kar se jih ne dotika, nekaj, kar je stvar templja, cerkve, ene ure v tednu, ko smo tam. (...)

Božja beseda pa želi najti svoje mesto med drugimi, tistimi, ki živijo izven templja; da bi z njo živeli, se srečevali, jo slišali, se ji pustili nagovarjati, ji dali v svojem življenju primerno mesto. Da bi dobila svoj prostor v delavnici in za krožnikom, v postelji in pri mizi, v avtu, trgovini, gledališču in kavarni. Da bi jo vsi ljudje vzeli za svojo in ji prisluhnili, kaj govori.

Tako je Beseda našla svoje mesto tudi pri Anji Kastelic. (...) Prišla je, jo verjetno prestrašila, kakor prestraši vsakogar, ki se začne z njo pogovarjati. Ne zaradi vzvišenosti in oddaljenosti, ampak zaradi resnice, ki jo pove (...). Ko je Anja dovolila, da je začela prebivati v njej, je čutila, kako se z njo spreminja, kako s tem, da jo vodi k tistemu, kar si ljudje tako želimo, vendar iščemo na napačnih poteh, postaja veliko bolj človeška.

In jo je vzljubila. Božjo besedo ima rada. V svojih razlagah je mehka, topla in ljubezniva, a zato prav nič banalna, ne, napita je z življenjem, ki edino daje Besedi njen pravi zven in odmev. Prav takšna Beseda, kakršna je v njenem konkretnem in vsakdanjem življenju, se čuti iz vsake besede, ki jo napiše. (...)

Kako bi sicer mogla v svetu, ki nas vsak dan nagovarja z všečnostjo in agresivnostjo, popolnoma mirno in prijazno govoriti o veselem oznanilu, ki je polno nežnosti, potrpežljivosti, spoštovanja? (...) Želi, da bi začutili, kako zelo Besedo Boga potrebujemo, kako zelo nas osvobaja od naše preteklosti in nam daje novo prihodnost, kako temeljito nas v naših najglobljih lakotah lahko nahrani le Ona. (...)

Pogoj, da Božjo besedo lahko slišimo in sprejmemo kot Besedo Očeta svojim otrokom, je njeno premišljevanje in žvečenje. Le tako zmoremo vzpostaviti prvi pravi in temeljni odnos. Anjine razlage naj nam bodo v pomoč, da bomo svojim pogledom dodali še kakšnega drugega, saj gre pri vsem skupaj vendarle za odnose in je prav beseda, ki nam jo kdo reče, tista, ki nas kliče v odnos in si ga želi.

iz spremne besede Marka Rijavca

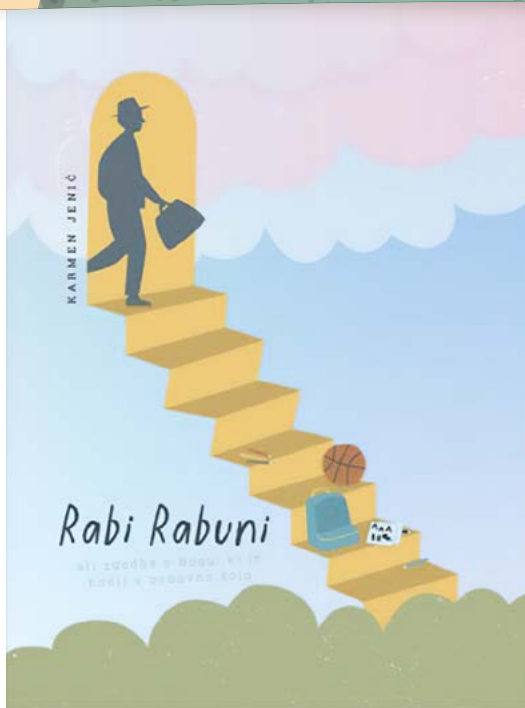
Rabi Rabuni

Karmen Jenič

Karmen Jenič (1982) je slovenska pisateljica, ki je za prvenec *Orientiraj se po soncu* leta 2018 prejela literarno nagrado svetlobnica. Je učiteljica na osnovni šoli, kjer se vsakodnevno srečuje z mladimi, z njihovimi radostmi, vedoželjnostjo, prelomnimi vprašanji in težavami, pa s sodelavci, starši in izzivi šolskega sistema.

Tudi nov roman, »hudomušen in tenkočuten« kot piše na ovitku, se dogaja v odlično ji poznanem šolskem okolju. V prikazani osnovni šoli in okrog nje je zbrana pisana družčina likov, ki se vsak po svoje srečujejo s sodobnim svetom in njegovimi zahtevami. Pridruži se jim malo poseben svetovalni delavec Rabi Rabuni oziroma Jezus Kristus, ki ga je iz nebes poklicala iskrena molitev in skrb osmošolca za prijatelja. Z likom pisateljica opozori na izjemen pomen empatije in odprtosti vsakega posameznika za sočloveka, še posebej ko gre za pripravljenost odraslih, da vidijo stiske in probleme otrok. Avtorica v pripovedi igrivo uporabi biblijske prispodobе, ki so prisotne v vsakdanjem jeziku, pa se pogosto ne zavedamo več njihovega izvora. Njen Bog Sin, stkan iz evangelijskih drobcev, se tudi v sodobnem svetu mobitelov in električnih skirojev prav dobro znajde. Njegovo področje delovanja so ljudje in odnosi med njimi. Ti pa se, odkar je

nazadnje imel človeško podobo, niso tako zelo spremenili. Ali bo Rabijeva ljubeča prisotnost probleme prikazanih likov osvetlila dovolj, da bi lahko v njihovo življenje prinesla potrebne spremembe?

Iz knjige:

Rabi Rabuni se je skušal spomniti, kdaj je ljudi v svojem odnosu do njih razdelil po nivojih.

Kdaj jih je vrgel na različne bregove, da morajo vpiti, če se hočejo slišati. Pa se ne, ker jih voda med bregovi preglasi. Kdaj jih je zapodil na desno in na levo, da so eni in drugi tako zazrti v svojo pot, da ne vidijo cvetoče steze, ki vodi po sredini. In na kateri rastejo sončnice, ki se ne upogibajo ne na eno ne na drugo stran, ampak stegujejo svoje cvetove proti soncu.

Kdaj jih je ločil na visoke in na nizke, da se morajo visoki sklanjati in nizki stegovati, če hočejo priti skupaj. Pa se ne, ker se zdi enim in drugim to preveč ponižujoče.

Teden narazen

(A week away, ZDA, 2021)

Dolgo časa smo čakali na krščanski musical in ga končno dočakali. Po Jezusu Kristusu superzvezdi (Jesus Christ Superstar) je bilo le malo poskusov v tem podžanru musicala in dočakali smo ga, nikjer drugje kot na Netflixu. Simpatičen, poučen, poglobljen

a vseeno navihan, zabaven, humoren film, sicer ne postreže z presežki. A vseeno, vsaj v trenutku, ko pojejo znano krščansko Awesome God ne pusti kristjana ravnodušnega temveč mu vstanejo kocine pokonci (kot da bi se naenkrat zbudil na angleškem jezikovnem tečaju Adam v Kančevcih. Noro!).

Ljubezenska zgodba, ki se dogaja v krščanskem kampu, kjer so vsi razen glavnega protagonista močno verni, nas spomni na vse predkoronske oratorije, kampe, delavnice, birmanske vaje in podobno, kjer smo kot udeleženci ali animatorji kadarkoli sodelovali.

Odličen primerek filma, ki je kot nalašč za mladinsko skupino. Bravo Netflix, da vsaj delček svojega velikega zaslužka namenja tudi produkciji krščanskega filma.

Matjaž Kosi

Več informacij in prijave:
<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>

- 29. 12. 2021 – 1. 1. 2022: Duhovna obnova s silvestrovanjem za družine.** Vodijo: br. Primož Kovač, br. Stane Bešter, br. Miro Pavšek, s. Petra Mohorko, animatorji
- 14. – 16. 1. 2022: Duhovne vaje za Frančiškove otroke – FO.** Vodi: Narodni svet Frančiškovih otrok in mladine
- 21. – 23. 1. 2022: Duhovne vaje Vere in luči – ViL.**
- 30. 1. 2022: Škoifijsko srečanje zakoncev in zakonskih skupin**
- 25. – 27. 2. 2022: Duhovne vaje za odrasle skavte.** Vodi: br. Primož Kovač
- 25. 3. – 1. 4. 2022: Duhovne vaje s postenjem.** Vodita: br. Miha Sekolovnik in Polona Marc

Naslov: Dom duhovnosti Kančevci, Kančevci 38, 9206 Križevci v Prekmurju (041 840 897 ali 02/554 11 38)

Informacije in prijave najprej preko spleta: bratje kapucini, naši programi (<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>) ali po eposti: dom.duhovnosti@rkc.si

Vipavski Križ

22. – 24. decembra 2021: Betlehem.

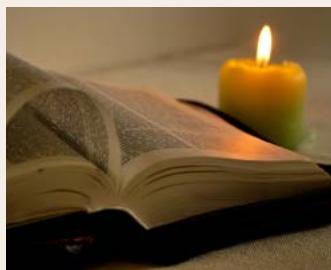
Odmik za fante in dekleta (17-32 let). Vodijo: bratje kapucini in sestre FMM.

Informacije in prijave: br. Luka, luka@kapucini.si

26. – 31. 12. 2021: Osebnostno spremljane duhovne vaje v Frančiškovskem duhu.

Vodijo: br. Jožko Smukavec z ekipo

Informacije in prijave: br. Jožko Smukavec, joze.smukavec@rkc.si ali 041/860-350

20. oktober je dan, ki je posvečen družabnim igram (začetek praznovanja tega dne je bil 20. decembra 1975 v Londonu). In ker je zima čas, ki je kot naročen za druženje in zabavo ob različnih igral, je tukaj nekaj zanimivosti o njih.

SI torej vedel/a, da ...

- ... ima družabna igra Uno (Enka) vsaj 50 različnih verzij – karte so lahko na temo Avangerjev, Angry Bird, Simpsonovih ..., da o različnih verzijah pravil niti ne govorimo.
- ... je družabna igra Monopoly decembra 2015 praznovala 80 let. Nastala je leta 1903 v ZDA z namenom, da bi razvijala ekonomijo in podprla pravice žensk.
- ... so med drugo svetovno vojno Nemci dovolili zajehtim jetnikom, da so dobili iz Velike Britanije družabne igre, med drugim tudi Monopoly. Je pa britanska vlada s pomočjo izdelovalca igre med monopoly denar skrila pravi denar in v škatle tudi orodje in zemljevide, s pomočjo česar so jetniki uspeli pobegniti.
- ... so ob 50. obletnici igre Scrabble leta 1988 zaigrali na stadionu Wembley giganstko igro s pomočjo ploščic, ki so bile velike več kot meter in pol.
- ... sta zato, bi preprečili, da bi pri Booglu našli grdo besedo, črki F in K natisnjeni na isti kocki.
- ... ime Jenga prihaja iz besede v swahiliju, ki pomeni gradnja?
- ... pri Parker Brothers natisnejo vsako leto tridesetkrat več monopoly denarja kot ZDA pravega denarja?
- ... je v mnogih afriških državah (npr. v Senegal in na Maliju) Scrabble uradna športna panoga?
- ... je prva zabeležena družabna igra bila Senet, ki so jo igrali v Egiptu okrog 3000 pred Kr.
- ... je Erno Rubik – izumitelj rubikove kocke – potreboval cel mesec, da jo je prvič sestavil?

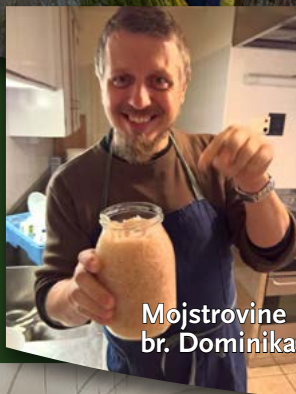
Ravno prav za kratek počitek

Domače je najboljšo...

Nič več drobiza in žvenketa

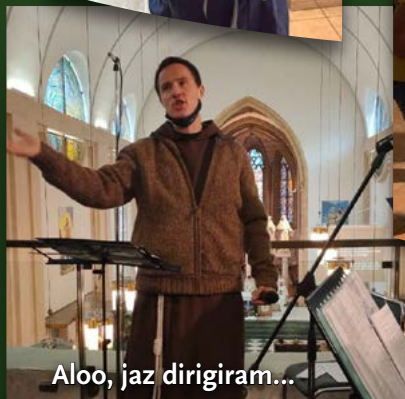
Mojstrovine
br. Dominika

Mladinci.
Kdo bo koga premagal?

Domoljubje...

Aloo, jaz dirigiram...

pri bl. Lojzetu Grozdetu

Skupaj smo zapeli...

Sveti Jožef, vzor pokorščine in izpolnjevanja Božjih naročil.
Podpri s svojo priprošnjo naše molitve za spoznanje Božje volje
in za sposobnost, da bi jo izpolnjevali.

Želimo jo predvsem natančno prepoznati v evangeliju
in v navdihih Svetega Duha
ter tako sodelovati s Kristusom pri delu za odrešenje sveta.
Želimo tudi v pokorščini izkusiti svobodo Božjih otrok.